

POBLE

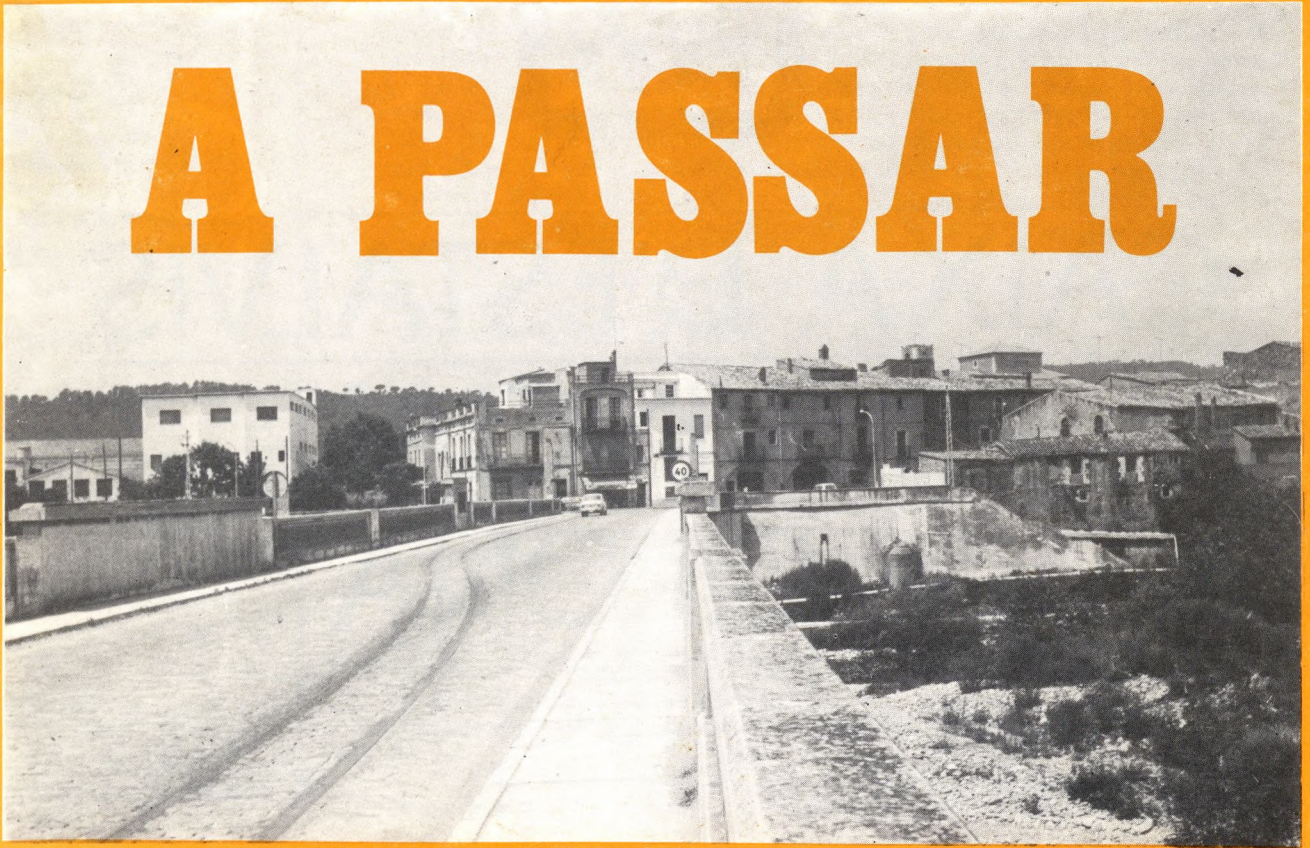
REVISTA D'INFORMACIÓ LOCAL

* SARRIÀ - PONT MAJOR

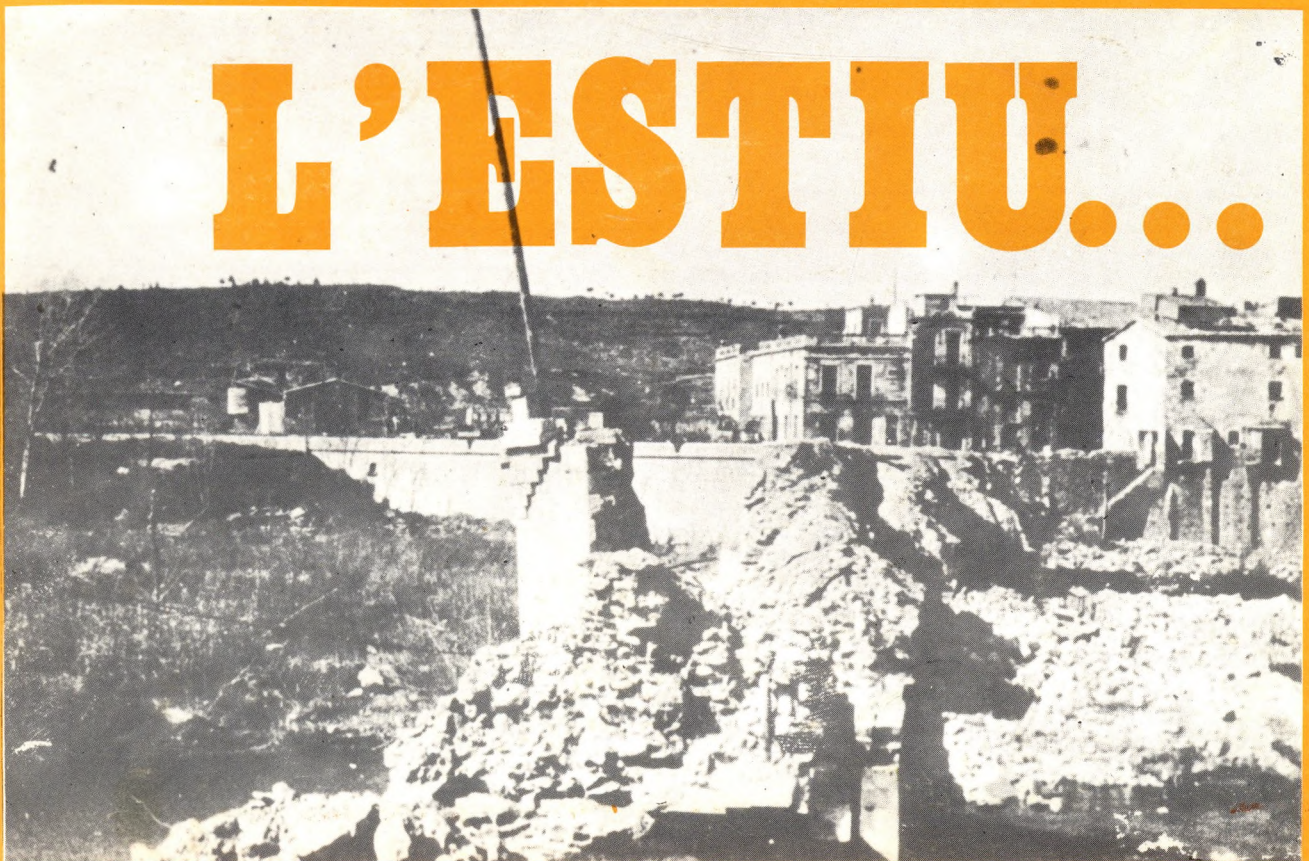
* JULIOL 1980

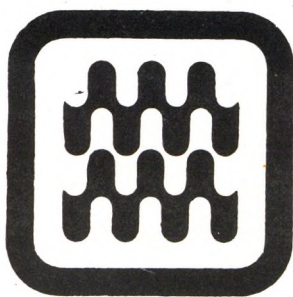
* N.º 6

A PASSAR

L'ESTIU...

CAIXA D'ESTALVIS
PROVINCIAL
DE GIRONA

* * *

Agència Urbana PONT MAJOR
C/ Pont Major, 20 - Telèfon 20 96 32

* * *

DIRECCIÓ

Consell d'Edició

REDACCIÓ

Narcís Casassa
Fidel Rincón
Narcís Baix
Patrici Tixis
Quim Rodríguez
Nicolau Pichardo
Josep Bou
Assumpció Vila
Jcan Pallàs
Josep Brugada
Jordi Cañiguer
Maties Martí

EDITEN

Unió Esportiva Sarrià
A.V. Pla de l'Horta
A.V. Sarrià de Dalt
A.V. Sarrià de Ter
A.V. Pont Major
Consell Municipal de Sarrià

COORDINACIÓ

Guillem Ramos i Catà

ADMINISTRACIÓ

Juli Masó

COL.LABORADORS

Jordi Mercader,
Josep Gispert, Jordi Ribera
José A. Salmerón

COL.LABOREN en aquest número:

Parròquia de Sarrià de Ter

IMPRESSIÓ

Impremta Pagès
Tipografia-Offset
Tel. 42 01 07 - Anglès
Dipòsit Legal: Gi. n.º 2-1980

La Revista POBLE, agraeix a totes les Entitats tant socials com comercials, llur col.laboració.- No es fa responsable de les opinions dels seus col.laboradors.

SUMARI

Editorial		Pàg. 3
El Mercat, un dret i una necessitat.	Jordi Mercader	Pàg. 4 i 5
El temps lliure...		
Colnies Municipals-80	Quim Rodríguez	Pàg. 6 i 7
El Casal del Jubilat	E. Pallarés	
Les Gavines del campanar	Assumpció	Pàg. 8
La Fiesta de Sant Joan, en La Rasa		Pàg. 9 i 10
Història i perspectives d'un municipi anexionat:		
Cronologia del proces anexionador	Josep Brugada	Pàg. 11, 12 i 13
Les plantes de l'Àvia		
Liçons de Catala		Pàg. 14
Que fem avui?	Raimunda Coll	Pàg. 15
SARRIÀ DE DALT		
L'Associació ens informa		Pàg. 17
Els "posets" entre neu i boira		Pàg. 19
M.I.J.A.C. Un moviment cristià	Josep Gispert	Pàg. 20

Editorial

PONT MAJOR - SARRIÀ

I LES 24 HORES DE FUTBOL PISTA

Aquesta vegada ens ha tocat redactar l'Editorial per un fet pretèrit, donat que la realització d'aquest acte és ja història. Era un capvespre de la primera quinzena de maig d'enguany, quan la idea del projecte començava a enlluernar les ments dels organitzadors —entre redactors de la Revista, el Coordinador i gent del "Poble"— A partir d'aleshores s'abrigaren moltes il.lusions, i amb molt d'anhel es va tenir cura de començar a treballar pel bon fi d'aital aconeteixement. El diumenge 22 de juny va tenir lloc la roda de premsa, per donar a conèixer als informadors el fet en sí, i el plan a dur a terme. Després arribaren les dades de celebració: 28 i 29 del proppassat mes de juny.

A hores d'ara jutgem l'esdeveniment molt positivament, malgrat tots els possibles mancaments d'iniciació que puguem trobar-hi. Tanmateix, la cota de participació de tothom, com la col.laboració d'entitats es feu ben palesa al llarg de les vint-i-quatre hores.

De bell antuvi, això pot significar el començament d'un llarg —o curt— camí que ens menarà, per part de la gent de Sarrià i el Pont Major, a la consolidació d'una solidaritat notable, deslligada de barreres i ambicions. Costarà molt o costarà poc; però el dia en què logrem reunir en una sola taula a representants de totes les entitats socials i jurídiques del Pont Major i Sarrià —Consell, AA.W. Esportives, Parroquials...— i aconseguim fites comuns en els objectius que totes pretenen, haurem donat un pas de gegant perquè aquest Poble comenci a donar senyals de real estabilitat. No demanem pas que es perdin identitats, tan sols que es treballi i es lluiti pel benestar de tots plegats, amb una dèria que ens indueixi a superar desfetes urbanístiques o discordances lingüístiques —si és que n'hi han—.

I perquè tot això comenci a ésser efectiu, apart de les 11 24 Hores pel 81, proposem des d'aquestes ratlles que cada any pugui celebrar-se una TROBADA JUVENIL de tot el jovent del Pont i Sarrià, trobada que podria encomenar-se organitzar cada any als joves del Pont i d'algun sector de Sarrià, rotativament, ja que els joves d'avui seran els adults del demà.

La proposta queda a l'aire i l'esperit de "Poble" segueix permanent.

PLA DE L'HORTA

La economia de la associación
Nueva estructuración de la junta de la Asociación de vecinos A.A.V.V.
La escuela de Adultos
La Guardería infantil
Monólogo
Fidel Rincón
La parada del Bus, i la Marquesina
José A. Salmerón
Hacia un verdadero parque infantil
pàg. 21, 22, 23 i 24

PONT MAJOR

Estampes de la Festa Major
Joan Pallàs
Contrapunts
A.V.P.M.
La Pubilladel Pont Major
Montse
El Final del carrer
Pàg. 25, 26, 27 i 28

ESPORTS - U.E.S.

Les 24 hores de Futbolpista
La "Bet" a la Casera.
Narcís Casassa
L'equip infantil de la U.E.S.-Ter
Jordi Ribera
Així és el grup... de muntanya
Narcís Casassa
Els jugadors de més antiguitat
Esboirant l'entorn
Pàg. 29, 30, 31, 32, 33 i 34 35

BÚSTIA DE POBLE

El mercat, un dret i una necessitat

Hi ha coses que no s'entenen i coses que es desorbiten. El tema del mercat setmanal a Sarrià és un d'aquest que no s'han entès o no s'han volgut entendre i que per altra banda s'ha desorbitat. I més encara, ha provocat reaccions incomprensibles.

Anem per parts. El mercat setmanal al que donà el vist i plau el Consell Municipal en la seva sessió del propassat 9 de maig, constitueix un dret inalineable dels qui viuen de la venda directa, autoritzada i reglamentada i que s'agrupen en la Unió de Marxants, associació de treballadors reconeguda legalment com a representant d'aquest sector comercial.

Això vol dir, que de la mateixa manera que tothom té dret a obrir una botiga del que vulgui i allà on vulgui, previ compliment d'uns determinats requisits legals, la Unió de Marxants té dret a demanar la instal·lació d'un mercat ambulant allà on cregui que es donen les circumstàncies de nombre de ciutadans suficients i volum de compra necessari perquè aquest sigui rendible, sota la legislació vigent del Ministeri de Comerç i dels permisos necessaris dels Ajuntaments i en el seu cas el Consell Municipal.

EL MERCAT, UNA NECESSITAT

Per si l'existència d'un dret fóra poc, crec que el mercat, tot i que només sigui una vegada per setmana, és una necessitat. Una necessitat i una ajuda econòmica pel consumidor, que som tots.

A ningú cal explicar i molt menys a les mestresses de casa que generalment són qui cada dia tenen la feixuga tasca de fer economies entre els diners que hi ha i tot el que cal comprar, els preus a que estan tots els productes i molt especialment els de consum diari.

El consumidor-comprador té molt poques possibilitats de participar en el control dels preus i menys encara de participar en la seva regulació. Aquestes tasques, que bé podrien ser de l'Administració, queden en mans del Mercat (entés aquest globalment com a sistema d'oferta i demanda) dins la societat en que vivim.

Desates, doncs, el ciutadà, de la protecció de l'Estat en quant a regulació i control dels preus, li resta només acollir-se a les minses avantatges que el sistema de l'oferta i la demanda li ofereix. I l'element més important que el mateix sistema ofereix al comprador-consumidor és el mercat de compra directa, els marxants, quins per una sèrie de raons ofereixen determinats productes a més

bons preus que no els que ofereixen determinades botigues estables. En definitiva, el venedor alternatiu que suposa un mercat com el que s'establirà un vegada per setmana a Sarrià, representa oferir al comprador la llibertat d'eleger a on comprar.

Llibertat d'eleger a on comprar i possibilitat de trobar preus més assequibles, són els factors que representa el mercat setmanal. L'interès del consumidor sarrianenc per aquestes possibilitats queda palès en el peregrinatge dels dimarts i dissabtes, de dones amb cabassos cap a Girona.

EL PAPER DE CADASCÚ

Arribat aquí voldria entrar en el camp de les reaccions. És lògic que davant un fet com aquest de l'instal·lació d'un mercat setmanal a Sarrià, que vé a modificar un seguit de coses i una situació determinada, provoqui reaccions contràries dels sectors afectats, en aquest cas dels botiguers, que poden interpretar que aquesta novetat, aquesta nova possibilitat de compra, minvarà els seus interessos.

La reacció és comprensible i lícita, però al meu entendre es contesta en base a la mateixa lògica del sistema i la societat en què vivim: tothom té dret a que se li respecti el seu propi dret a realitzar el que és lícit i legal, i sembla clar que el treball i l'activitat dels marxants compleix aquests requisits.

Però s'estan donant més reaccions. Les que provoquen sorpresa: Les que venen de sectors i institucions que objectivament tindrien que ser favorables a un mercat per Sarrià, i no tansols al mercat setmanal, sinó fins i tot a la necessitat de la instal·lació d'una plaça-mercat permanent.

Ja en el decurs del debat al si del Consell vaig manifestar la meua sorpresa per l'actitud majoritària de les Associacions de veïns de Sarrià que d'una manera o altra buscant excuses diverses i variades, s'oposaven al mercat. Aquesta mena d'oposició segueix encara i queda reflectida en el títol "Esboirant l'entorn" i que apareix signada per l'A.V. Sarrià de Ter, malgrat que em resisteixo a acceptar que l'opinió que es dona sigui acceptada unànimament per aquesta Associació.

Es diu en aquell comentari, la lectura del qual recomano a tothom, que l'Associació de veïns diu NO AL mercat setmanal aduint que "tenim un bon servei de

marxants a Girona i una mala tasca de neteja a Sarrià". I acaba el comentari pontificat i dient que: "Sembla que en lloc d'acostar-nos cap a Europa ens allunyem cap a l'Àfrica".

Penso que tothom sap el que representa una Associació de Veïns (altra cosa seria una Associació de Botiguers, tan respectable i necessria com la primera, però diferent) i l'origen d'aquestes Associacions. De la mateixa manera que tothom té dret de saber que la fundació de l'Associació de Veïns de Sarrià de Ter portava implícita, junt als de caràcter general d'aquest tipus d'Associació, els específics de les reivindicacions polítiques i municipals del nostre poble.

En base a això, no deixa de ser sorprenent que l'Associació de Veïns de Sarrià, i en certa mida la resta d'Associacions del poble, aportin raonaments contradictoris amb el que tindria que ser la filosofia lògica que les hauria de moure.

La descentralització de serveis i el màxim aconseguint d'aquests als usuaris, als ciutadans, és un objectiu que es baralla amb arguments del tipus com que "tenim un bon servei de marxants a Girona".

I no s'hi baralla tansols en el sentit de què el mercat, com a servei públic com més a la vora de l'usuari millor, amb tot el que suposa d'economia de temps i diners, sinó també en el sentit de la necessària construcció de Sarrià com a poble.

Sarrià, que és poble, només aconseguirà el definitiu reconeixement com a entitat autosuficient quan ho sigui en els seus serveis, tan públics com administratius. I en aquest sentit, la necessitat d'un servei públic com és el mercat, no necessitaria de més explicacions. A menys que no estiguem d'acord en la necessària reconstrucció de Sarrià com a col·lectivitat autosuficient.

En quant a la direcció que prendrà el nostre poble, és ben segur que vindrà condicionada per la direcció que li donin el seus ciutadans, les seves institucions i també les seves Associacions de veïns. Anem tots cap el nord?

JORDI MERCADER

PROPOSTA DE LA COMISSIO DE SERVEIS PUBLICS, s'acorda:

1.er— Acceptar la proposta d'instal·lació d'un mercat setmanal en el terme de Sarrià de Ter. Així mateix traslladar l'acord de les Associacions de Veïns i donar-les-hi un plac de 15 dies perquè es pronunciïn al respecte, a l'igual que oferir una pauta sobre la possible ubicació.

15 febrer del 1980

El temps lliure...

"l'esplai"

Quan parlem d'educació és obvi que ens referim a quelcom que és dirigit per algú o alguna cosa. Sense voler esmentar, ara, els diversos sistemes pedagògics o models d'ensenyament, el que sí veiem clar és la importància de la intervenció o el paper que juga l'adult, en general, sobre l'infant o l'adolescent. Per exemple: els adults especialitzats en l'educació obligatòria escolar, els mestres d'E.G.B., qui dubta de la seva possible funcionalitat?

Efectivament, el nen, l'adolescent, el jove... cadascun al seu nivell, necessita d'atencions. El desenvolupament que està visquent el nen, necessita d'unes estratègies per part de l'adult, del mestre coordinador, perquè l'ajudin en els seus aprenentatges. L'adolescent, que ja es desvetlla quan encara és a l'escola obligatòria, ens reclama aspectes propis ja al seu pensament abstracte; també vol solidaritat, sentir-se amparat.

El jove, si cal, ja comença a esdevenir tot allò que ha pogut o l'han deixat mastegar els passats anys.

Totes aquestes consideracions porten a una reflexió: El temps lliure, les hores que no viuen a l'escola, als instituts... tenen interès i importància?

Fixem-nos que a cap edat la única alternativa massiva, d'entrada, és aquest petit receptàcul que anomenem televisió. Perillós aparell si no el sabem utilitzar. Tot el que ens resta per fer, que podria ser complement de l'escola, és anul·lat per aquesta alienació a què ens porta aquest mitjà. La imatge i el so sincronitzats no ens deixen cap alternativa, no hem de pensar, ens manipulen la crítica.

Creiem que el temps lliure no solament és temps de descans o d'evasió, sinó que és també, fonamentalment, temps en el que és possible l'educació i la participació social. Temps en que les persones, en general, puguin dedicar-se a activitats que les realitzin. Temps alliberador. Temps d'activitat...

Els Ministeris, ara la Generalitat, tenen un llarg camí en promocionar l'esplai. La seva necessitat de planificació i ajut és imminent, però cal tenir en compte que és terreny difícil i més que tot per estrenar encara. Hi ha experiències aïllades de clubs d'esplai i colònies i casals d'estiu. A Sarrià en tenim la prova.

Cal institucionalitzar degudament aquests serveis. Cal una tasca des de cada Associació de veïns perquè

consolidi els grups de joves i ajudi a treure'n monitors per als més petits.

Jo diria que vivim temps d'exigir, en veritat sempre ho hem fet, però potser ara cal fer-ho amb més lucidesa; malgrat tot cal no estrellar-nos, perquè tots sabem com funciona l'administració de govern. El jove protagonista que volia endevinar "quins eren els que movien tota la societat" va quedar perdut en els immensos "passadissos" que li oferia el "Castell". Parlant amb representants de les Associacions i amb persones que es mouen activament a cada lloc, de vegades arribem a conclusions molt clares: podem pensar en un lligam escola-barri, escola-poble, educació permanent extra-aular, colònies i activitats pel mes de juliol portades pels mestres, etc. Però actualment són idees impossibles, mentre siguin impossibles altres

UNA AVENTURA DIVERTIDA:
COLÒNIES I CASALS D'ESTIU

Colònies a Granollers de Rocacorba

TANDA: del 28 d'Agost
al 5 de Setembre

INSCRIPCIONS: Oficines Municipals Sarrià
de 9 a 14 matí.

EDAT: de 11 a 14 anys

Consell Municipal de Sarrià de Ter

Comissió de Cultura

idees que ja haurien de funcionar, doncs estan recollides en la Llei d'Educació, per exemple.

Hauem de treballar-hi nosaltres. El nostre pes potser farà moure els governants.

De moment s'estan consolidant alguns grups a Sarrià. Cal que sigui a tots els nuclis: amb lloc per trobar-se. Des del Consell Municipal oferirem la coordinació entre el grups. De moment, també, representants dels joves-monitors de cada lloc assistiran a les colònies municipals a celebrar del 28 d'agost al 5 de setembre. S'han fet ja dos torns de colònies i també disposarem d'un Casal d'Estiu organitzat pel Patronat de Pares de Família.

Hem de donar forma als interessos de grup, d'aventura, de manipulació psico-motriu.

Després d'aquest estiu hauríem de gaudir de diversos clubs d'esplai per a tot el curs. Entre tots tenim la paraula. Acabar, potser, apuntant alguns objectius que pensem il·luminaran l'acció educativa d'aquest tipus d'institucions:

1. — **RESPONSABILITAT:** A partir de petits actes responsables es pretén que el nen, així com l'adolescent, siguin conseqüents amb les seves decisions preses.

2. — **CREATIVITAT:** L'activitat per l'activitat no té sentit, al menys en el terreny educatiu. Es pretén que les activitats siguin obres, realitzacions personals.

3. — **SOCIABILITAT:** En el temps lliure és quan les relacions interpersonals, de grup, són més sinceres, reals, alliberadores....

4. — **ESPERIT CRÍTIC:** Es desenvolupa en petites discussions de grup, en assemblees del club, diàleg amb els educadors....'

Es un reclam seriós.

QUIM RODRIGUEZ I VIDAL
Conseller de Cultura

COLÒNIES MUNICIPALS 80 Sarrià de Ter

Del 28 d'agost al 5 de setembre

Pels d'11 a 14 anys.

PREU: 1.600 ptes.

LLOC: A Granollers de Rocacorba.

Sortirem dia 28 agost, a les 5 tarda al Camp de futbol La Rasa. 5'15 al Camp de futbol l'Horta - 5'30 Patronat de Pares de Família.

Per a inscripcions:

- Bar A.V. l'Horta.
- Local Social Rasa (de 6-8 tarda).
- Oficines Municipals.

* Al fer la inscripció se us donarà la llista del material que cal portar.

* Diumenge 31 d'agost, serà el dia dels pares.

EL CASAL DEL JUBILAT

Com ja s'havia previst i d'acord amb el programa que es va repartir, encara que una mica tard, el dia 1 de juliol, a les sis de la tarda es va inaugurar el nostre Casal.

A l'acte de la inauguració hi varen assistir el Sr. Delegat Provincial de la Caixa, Sr. Ferrer i una Delegació vinguda expressament de Barcelona de l'Obra Social de la mateixa, i del nostre bon amic Sr. Lluís Torner; pel que fa referència al Excm. Ajuntament i per delegació del Sr. Alcalde, que no hi va poder assistir en representació seva va fer-ho el Sr. President del Consell Municipal Sr. Just Casero, acompanyat d'alguns consellers; també hi assistí el President de l'Associació de Veïns, Sr. Miquel Resplandis i demés vocals de l'Associació; com és natural la Junta Gestora hi va assistir completa, acompanyada de gran nombre de pensionistes, que amb molta alegria i bon humor veien per fi aquesta inauguració desitjada.

Es va fer un petit parlament, en el qual hi parlaren els senyors representants de les Entitats abans esmentades, donant fe de l'entrega del Casal a la Junta Gestora i promentent la màxima col.laboració a fi de solucionar els petits problemes materials que existeixen i els que puguin venir. La Junta Gestora va prometre portar a bon terme la missió encomanada sempre amb l'ajuda moral de tots els socis pensionistes posant-los-hi a disposició el Casal i els seus serveis, donant gràcies a totes les Entitats Patrocinadores així com les firmes comercials que hi han col.laborat. Després del parlament, que va ésser molt aplaudit, es va oferir un abundant i bon "piscolabis" començant per còctel de xampany, croquetes, pernil amb meló, etc, i bon cafè, reinant l'alegria, bon humor i aquesta rialla tan expressiva dels avis, que segons com t'ho mires, de vegades sembla irònica.

Doncs bé, ara ja tenim Casal, ja tenim un lloc on podem anar a passar-hi les nostres estones de lleure, a fer la xerrada sobre aquell temps, a recordar el què era bó de la nostra joventut perquè nosaltres, la nostra generació les ha passat molt negres, però ja està passat i no cal recordar-ho.

Ara el que convindria és que hi anéssim tots els pensionistes, tant homes com dones, a fi que es pogués passar una bona estona cada dia i no pensar tant en la feina com fem alguns.

Esperem, doncs, la vostra assistència massiva, ja que si ho fem així donarem fe d'una realitat que tants anys demanàvem, que tant ha costat i de la que per part nostra hem d'estar-ne reconeguts.

E. PALLARÉS

LES GAVINES DEL CAMPANAR

En la boirosa atmsfera sarrianenca, sempre havia somniat veure-hi passar, algun dia, les cigonyes blanques, camí de l'enyorada Europa; la ruta de la Jonquera, pas natural dels Pirineus no ha estat la preferida per aquests ocells migratoris. Semblava també, que d'altres ocells se'n anava perdent la mena, i que Sarrià es convertia en un poble trist, sense altra vida que la imposada pel ritme de la fàbrica.

Dues parelles de gavines han trencat la monotonia del cel i s'han fet mestresses del campanar. En una primera incursió, un mascle o una femella, és indiferent, d'esperit aventurer, abandonaren la seva estada vora el riu i creuaren l'atragat carrer vell, buscant un altre lloc de pau.

L'excursió s'acaba aviat doncs el solitari campanar, d'antuvi altiu sobre la plana, vers Girona, i ara enfrontat amb la tècnica, les màquines i l'autopista, era el lloc idoni des d'on podien albirar la resta del poble i oferir-nos els seus giraments i noves proeses de vol, potser emulant la gavina famosa Johnatan Livingstone Seagul.

Un altre dia, quan ja coneguin els voltants de la Placa de l'Obra, o hagin acabat amb els cucs de l'hort del veí, s'atreviran a creuar el corredor de fum i anar cap a la muntanya, omplint de crits guturals la vall.

Potser algun dia despertarà el so de festa del campanar, de bateig, de noces, i aleshores Sarrià recuperarà part del seu antic tarannà, entre el camp, el cafè i el carrer, convivint, qui sap, amb els nous habitants del cel.

ASSUMPCIO

LA FIESTA DE SANT JOAN, EN LA RASA

En el último número de "POBLE", aparecía el programa de las fiestas de SANT JOAN-80 en La Rasa. Se procuró que en la organización y confección del mismo hubiera una presencia del deporte, actividades socio-culturales infantiles o simplemente recreativas. A nuestro entender creemos que se ha conseguido crear un verdadero ambiente festivo, en el cual hemos visto con satisfacción una nutrida participación de la gente. Puertas adentro el motivo de estos actos, además de la tradicionalidad de los mismos, significaba la definitiva terminación y consecuente inauguración de unos locales socio-culturales y deportivos para la gente de este sector.

EL C.de Futbol Sarrià y la Asociación de Vecinos-Comisión de La Rasa, no regatearon esfuerzos, tanto físicos como económicos, para que estos locales fueran una realidad tangible. Desde estas líneas agradecemos la estrecha colaboración del Consell Municipal y el Ayuntamiento de Gerona, así como a todos aquellos que, desinteresadamente y semana tras semana, han aportado su imprescindible ayuda. A pesar de todo y dado el censo de habitantes de La Rasa, se ha dejado sentir en parte la indiferencia y el menosprecio ante la consecución de una obra que es y deber ser de utilidad PUBLICA y que muchos no llegan a comprender.

Por otra parte y cambiando un poco de tema, nos hemos permitido hacer una pequeña encuesta al azar, a fin de recabar información y valoración de la Fiesta celebrada. La edad mínima de los entrevistados es de 12 años y la máxima de 74.

La primera pregunta formulada fue: IMPRESION GENERAL DE LA FIESTA DE SANT JOAN EN LA RASA?

Las respuestas que nos dieron fueron: Unos ni buena ni mala. Muy buena considerando las anteriores. Bastante

bien. Buena, se notó una mejor organización. Totalmente favorable. Cuando hay buena voluntad por parte de todos los que contribuyen, el resultado siempre será bueno. Muy bien en general, aunque se podríán celebrar otras durante el año. Me gusto mucho, mientras vayan pasando los años ésto tiene que ir a más. Muy bien este año, la cosa ha estado bien organizada. Mucho más participación en todo los sentidos que otros años.

La segunda pregunta fue: QUÉ FUE LO QUE LE GUSTO MAS Y QUÉ LO QUE LE GUSTO MENOS?

Las respuestas fueron en lo que más gustó: Quo-Vadis, exposición de flores. Todo en general. El entusiasmo con que todos colaboraron. El conjunto que trajeron. Las majorettes y el recibimiento que se les dispensó. La diversión de los chiquillos. La gran acogida de vecinos y la asistencia de forasteros. Las Majorettes.

En cuanto a lo que menos gustó, las respuestas fueron:

La manera de hacer las vaquillas y el lugar. El conjunto musical. Las vaquillas por el peligro. El conjunto. Los toros pues hacen sufrir mucho. El retraso de los toros más de una hora. El conjunto musical.

La tercera pregunta fue: SUGERENCIAS CARA AL AÑO PROXIMO?

A esta pregunta las respuestas fueron de lo más variadas, yendo desde: Traer una orquesta. Hacer las vaquillas en otro lugar. Más atención a los niños, pues

este año ha sido un éxito. Elegir a una reina. Más colaboración, etc.

La cuarta pregunta hecha fué: **ACTIVIDADES QUE SE PUEDEN IR REALIZANDO EN LA RASA, APARTE DE ESTA FIESTA.**

A esta pregunta, las respuestas también fueron de lo más variadas, como por ejemplo:

Concursos y exposiciones de labores, juegos femeninos. Formar un centro juvenil, no sólo relacionado con el deporte. Realizar algún que otro baile durante el año. Enseñar la sardana entre los chicos y chicas. Sardanas y sesión de guitarra o flamenco. Otros, partidos de mujeres, etc.

Ciertamente la fiesta tuvo sus defectos y sus aciertos, pero subjetivamente, creemos que ha quedado patente el esfuerzo realizado por la Junta Organizadora, en cubrir todos los **SERVICIOS** que una fiesta de esta índole requería. Cara al año próximo, deberían comenzar las gestiones con una mayor antelación; aunque también es cierto que este año ha existido un "handicap" muy importante, como es el hecho de la conclusión de la obra de las casetas.

Desde estas líneas aprovechamos la ocasión para reiterar nuestra invitación a utilizar estos locales, por parte de toda la gente de La Rasa y Sarrià.

Angel Vidal i Roqueta

Ctra. Mas Prat - Tel. 84
SANT GREGORI (Girona)

INSTAL.LACIONS I REPARACIONS D'AIGUA, GAS, ELECTRICITAT I CALEFACCIÓ

Josep Pla i Oliveras

Avda. de França, 125 - Tel. 21 33 29
SARRIÀ DE DALT (Girona)

La nova divisió territorial de Catalunya:

La comarca i el municipi

Història i perspectives d'un municipi anexionat: SARRIA

Introducció:

En el decurs d'una història, podríem dir bàsicament recent, hem vist com l'organització administrativa i territorial del país català, s'ha vist alterada per uns canvis bruscs i desorbitats de govern. La Generalitat del 32 i el Parlament van seguir uns criteris per la elaboració d'una divisió eficaç i descentralitzadora del territori català. Es va procedir a la realització d'una divisió territorial que permetés una bona disposició administrativa. Les trenta-vuit comarques que integren llavors l'Estat Català, van permetre l'establiment d'una, diem-ne xarxa d'institucions locals que en un període realment curt, van permetre l'apropament dels òrgans de l'administració al conjunt de la població catalana.

Tot això s'intentà de consolidar i posar en funcionament, com deiem, en un període realment curt. Fou el període que cronològicament comprén els anys 1932 al 1936. Amb l'esclat de la guerra civil, els catalans i la resta dels pobles de l'Estat Espanyol, van passar al centralisme administratiu més irracional i inoperant que en el decurs de la història contemporània malauradament s'hagi conegut. Automàticament i d'un cop de geni es suprimiren les institucions catalanes, la demarcació comarcal fou substituïda per les regions i les províncies. El control dels municipis rurals es realitzava mitjançant les Diputacions provincials. Amb la crea-

ció de les Diputacions, que eren organismes que controlaven les gestions dels petits municipis, s'aconseguí dominar els municipis.

En definitiva, amb l'imminent distribució territorial de Catalunya, Sarrià, el nostre poble, haurà de figurar també dins la demarcació del territori de la Comarca del Gironès i tanmateix dintre de la vegueria de Girona. En tot cas, d'ací a un temps tal vegada no massa llarg, veurem com es plantejarà la nostra qüestió al Parlament Català.

SARRIA, UN POBLE QUE VA DESAPAREIXER DEL MAPA

Sarrià, petit poble rural en els primers anys del segle XX i obviament esdevingut nucli industrial i urbà en els darrers trenta anys, es veié immers dins els processos anexionistes d'un estat centralista. Això es començava a endegar cap allà l'any 1967. Després de la nítida oposició de la totalitat del poble sarrianenc i del mateix consistori sarrianenc en els primers anys de la dècada dels setanta, la sentència del Tribunal Suprem es va fer irrevocable.

En definitiva, totes les gestions portades a terme per tal d'evitar el desenllaç resultaren ineficaces i inú-

tils. Definitivament, doncs, el municipi de Sarrià fou anexionat el 30 de desembre de 1976, el poble una vegada més, no havia comptat per res. A partir d'ací el poble de Sarrià, controlat i manipulat pel consistori gironí, esdevenia segons paraules del mateix batlle: "Sarrià hauria d'esdevenir la núvia de la ciutat". Veritablement el que es demostrà en un període de tres anys (76-79) va ésser sense cap mena de dubte, un període d'incapacitat, un període en definitiva sense realitzacions ni projectes de cap mena, un període en el qual es va mantenir una posició clara de no fer res.

EL PERIODE DE 1976-1979, LA CREACIO DE L'ASSOCIACIO DE VEINS DE SARRIA

El mateix any de l'anexió amb Girona i davant la impossibilitat de constituir cap fórmula que permetés una situació municipal acceptable, es va crear l'Associació de Veïns de Sarrià el 26 de desembre del 1976. Les altres Associacions de Veïns ja funcionaven arrel d'una altra problemàtica, evidentment els temes municipals i els de l'anexió també hi eren presents en aquestes Associacions del nostre poble, la del Pla de l'Horta i la del Grup Torras. Amb la creació de l'Associació de Veïns de Sarrià, el mateix any de l'anexió (any 1976) els mateixos veïns ens preocuparem d'urgir els problemes més imminents

Qui haurà de decidir la nova solució municipal de Sarrià com a poble?

A part de tot el procés jurídic que comportarà el nou plantejament, el poble sarrianenc tindrà sens dubte un paper primordial en la seva decisió sobre llur futur. Evidentment, de cara a una nova situació municipal, al poble de Sarrià caldrà donar-li garanties eficients a tots els nivells. Correspondrà al poble de Sarrià i a l'Ajuntament de Girona determinar si econòmicament és rendible una independència total. Caldrà sens dubte pesar tots els "pros" i els "contres" per tal de garantir un funcionament completament autònom o bé caldrà maldar per una mancomunitat pel que fa als serveis generals.

El temps sens dubte ens posarà en evidència la possibilitat d'un nou i definitiu Ajuntament per Sarrià. Pos-

siblement per això la mancomunitat de serveis entre Girona i els pobles de la perifèria esdevindrà inevitable. Els problemes de la personalitat, la sobirania, el batlle de Sarrià, els regidors, es solucionarà amb facilitat, però una certa dependència en determinades qüestions amb la ciutat de Girona seran lògiques i evidents. En definitiva, ens caldrà mesurar amb molta precisió per tal de preveure un municipi sarrianenc completament autònom i independent o bé caldrà estudiar i posar en evidència una solució mixta amb determinades vinculacions amb Girona. El temps i l'economia ben segur ens garantiran plenament el determini per la solució municipal definitiva que ens caldrà acceptar, això amb el vist-i-plau del que determinin les lleis de Règim Local.

JOSEP BRUGADA

SARRIA de TER *ha mort desemparat de justícia quan encara era jove*

Els sarrianencs resignats participen als seus amics i coneguts tan sentida perdua i els preguen que el tinguin present en les seves oracions. La cerimònia fúnebre tindrà lloc possiblement el proper any. Esperem la seva resurrecció l'any de l'autonomia.

Madrid a l'any de Fraga

CRONOLOGIA DEL PROCES ANEXIONADOR

1962—

El procés anexionador del municipi sarrianenc és iniciat pel consistori Gironí. Decret del 20 de desembre del 1962.

1965—

El consistori gironí comença a dilucidar la qüestió dels municipis anexionats: Salt i Sarrià. 17 d'Abril del 1965.

1966—

El poble de Sarrià i llur Ajuntament s'oposen nítidament a la incorporació. (Recollida de més de set-centes signatures)

1968—

Aparició en el B.O.E. del dia 19 de setembre de 1968, del decret mitjançant el qual s'acorda l'incorporació dels municipis de Salt i Sarrià i part dels municipis de Sant Gregori i Celrà al municipi gironí.

El 21 d'octubre del mateix any l'Ajuntament de Sarrià presenta un recurs contra el decret.

1975—

Desaparició de l'Ajuntament de Salt.

1976—

En el mes de juny d'aquest mateix any el municipi de Sarrià desapareix. Traspàs de documents i altres competències a l'Ajuntament de Girona.

— En aquest mateix any de la definitiva aneixió, imminentment es consolida "L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE SARRIÀ", organisme únic de desenvolupament municipal a Sarrià (26 de desembre de 1976).

1979—

Constitució del Consell Municipal de Sarrià, arrel de la solució democràtica adoptada per l'Ajuntament de Girona (27 de Maig de 1979).

1980—

Sacompleix un any de funcionament del Consell Municipal.

Les plantes de l'Àvia

ROMANÍ

Romer, romanyl.

Nom científic: *Rosmarinus officinalis*, L.

Descripció: Arbust que pot arribar a fer més d'un metre d'alçada, molt aromàtic i verd tot l'any. Molt ramificat amb nombroses branques i branquetes. Tija llenyosa, tota ella pubescent. Fulles linears, obtuses, senceres, revoltes pel revers, verdes en la cara superior i peludes a l'inferior. Flors blavenques, amb un petit perdicel i disposades fent petits ramells axilars i terminals. La corol·la és d'una sola peça, oberta superiorment en dos llavis (corol·la labiada).

Floreix: Pràcticament tot l'any. L'adagi diu: "De flors de romaní i noies per casar, tot l'any n'hi ha".

Creix: És una planta mediterrània que ocupa el país de l'alzinar i de la sureda quan han estat destruïts. Actualment forma les brolles sobre sòls secs i molt assolejats, exteses a Catalunya des dels Pirineus fins

Alacant. A Sarrià i el Pont la trobarem en tots els vessants assolejats i sense vegetació arbòria, així com dins els boscos molt esclarissats: Can Camaret, pujols de la Font de Can Nadal, sobre Cal Cisteller i Can Xunclà, Montagut, etc.

Composició: La tija i fulles contenen petites quantitats de sucres, tanins i reïna. Però la substància més important és l'essència de romaní que li dona l'olor tan característic a la planta.

Us: Les fulles s'utilitzen tradicionalment per aromatitzar els cuinats de carns, especialment la vedella i el conill. S'ha utilitzat externament per a rentar les ferides o nafres, amb la proporció d'una unça per litre d'aigua bullent. També es fa servir l'esperit de romaní, preparat a partir de 10 gr. d'essència de romaní per 1 litre d'alcohol, per a tonificar el cos després del cansanci físic. Es considera estimulants, antiespasmòdic i lleugerament diurètic. És recomanada per a "rebaixar les sangs".

lliçons de català

LLICÓ 4.ª

Són paraules o mots esdrúxols els que la síl·laba a la qual donem més força és l'antepenúltima, com: Màlaga, consciència, mètode, església.

Totes porten accent: Amèrica, constància, Àfrica, contínua, màquina, ciències, aritmètica.

EXERCICI

Separau les síl·labes i poseu accent a les paraules agudes, planes i esdrúxoles que n'hagin de dur:

Ho fareu així:
mussol, mus-sol; camí,
; rellotge, ; practic,
; sembrarien, ;
femení, ; coneixen,
; aigua, ; paral·leles
; perdua, ; his-
toria, ; hiena, ;
menjaras, ; pasqües,
; Cordova,

Solució de l'exercici de la lliçó 3.ª

Ombrívol, córrer, passeges, motorista, Càdis, paraigua, cadira, saltariem, camines, dòlmens, escriuen, jugarien.

VOCABULARI

Adéu o adéu-siau (¡Adiós! és castellà) - balena (ballena) - caramels (carmelos és incorrecte) - bunyols i no brunyols - multa (no munta) - alcalde o batlle (no arcalde) - atmosfera i no atmòsfera com en castellà.

QUÈ FEM AVUI?

S'apropa una festa, un diumenge i la pregunta inevitable: què fer? sorgeix molt sovint.

Aquest espai voldria pal·liar en certa manera aquesta qüestió, donant unes dades i unes rutes que serviran de pauta per conèixer un xic millor les nostres contrades i alguns dels molts aspectes que ens poden oferir. La finalitat primordial és conèixer el nostre propi poble.

Es diu que tots els pobles s'assemblen però el que és evident és que no n'hi ha cap d'igual. Sarrià té bones masies del s. XVII i XVIII i cases típiques i característiques de primers d'aquest segle; també restes ibèriques i romanes, encara que el nostre conjunt arquitectònic no és cap model, el coneixement del exterior ens portarà a una conscienciació i un respecte del que és propi. Veurem que els segles i les civilitzacions també han passat per les nostres terres i que cada poble té un motiu i una explicació del perquè està ubicat en aquell lloc.

Ben segur que moltes vegades estarem molt lluny de la fita proposada, sia per manca de documentació, de fonts bibliogràfiques o de coneixements, però crec que qualsevol intent és vàlid i això és el que compte.

Miro el mapa i infinites possibilitats sorgeixen d'aquest paper.

Sarrià dista aproximadament el mateix tant del mar com de la muntanya i cal escollir una bona ruta.

Però tenint en compte que som a l'estiu i que el mar és un bon alicient per fer-nos desplaçar, agafem el camí de l'Empordà. Sant Julià podríem dir, és el primer poble del Gironès, la Costa Roja és un dels passos que ens obra les portes de l'Empordà.

La N-II ens portarà al desviament de Figueres i agafarem la direcció de Llançà-Port-Bou. Un dels primers pobles que hi trobem és Vilabertran; cal fer-hi una bona parada. Entrarem en el món romànic. L'Església fou consagrada l'any 1100; cal admirar-la i contemplar el seu campanar i el seu claustre. No podem deixar de veure la Creu tallada, de gran valor.

Ens podem parar a PERELADA, a esmorçar, es recomana pa amb tomaquet i pernil, amb xampany. (També s'hi pot berenar). A Perelada s'hi poden visitar moltes coses des del Castell-Palau, que conté un bon Museu, les caves, el casino, però crec que sera millor deixar-ho per un altre dia. Avui seguim la ruta romànica.

Agafant de nou la carretera arribem a VILAJUIGA Com el seu mateix nom indica, hi trobarem una Sinagoga jueva, també fonts d'aigües termals, caves que venen vi de l'Empordà i també la carretera que ens portarà a Sant Pere de Roda. La carretera està en bon estat, és asfaltada i ens deixa a tan sols uns 200 mts. del Monestir.

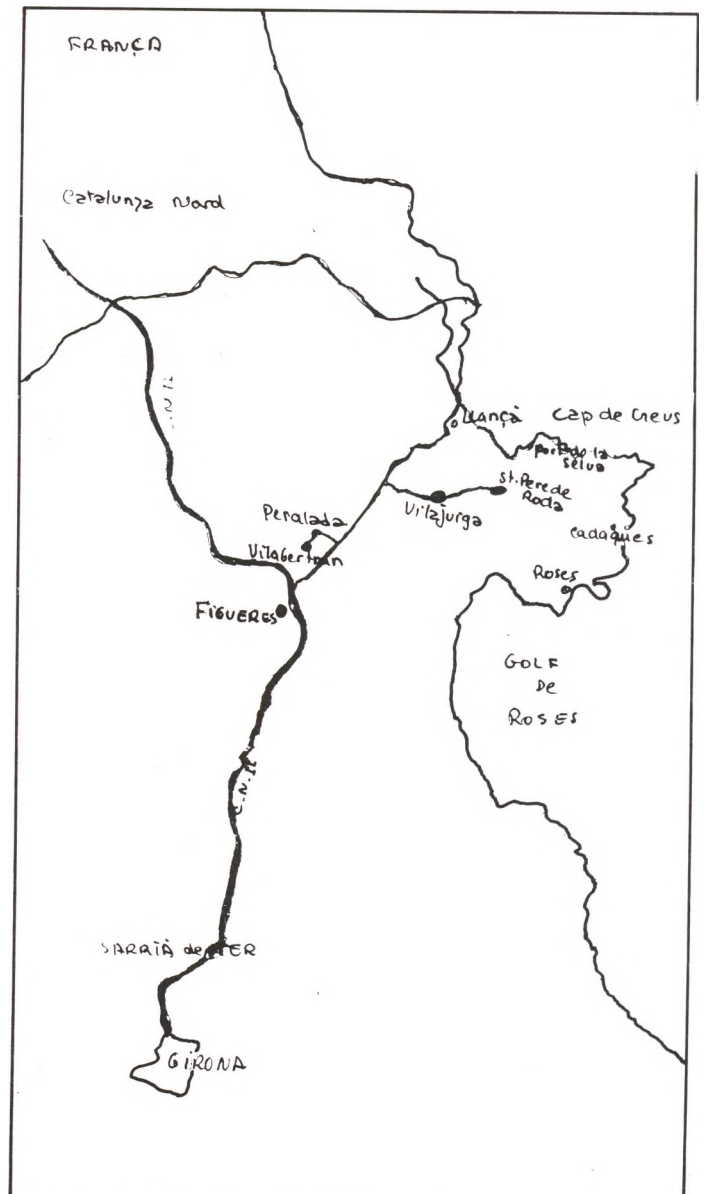
SANT PERE DE RODA. Monestir romànic del s. XI, conegut arreu per les seves característiques, és una peça clau del Romànic català. La seva estructura influència a moltes esglésies de les nostres contrades (St. Pere de Galligans), encara que tenim de recordar que la majoria de les esglésies de Catalunya són d'influència lombarda. L'església és d'unes grans proporcions, comparada amb les que coneixem. El temple és de tres naus amb volta de canó, aquestes naus són separades per massissos pilars, reforçats amb grans columnes. Admireu els seus capitells. No deixeu de passejar-vos per l'absis i el claustre adossat al temple. A la façana hi trobareu dues torres. La primera la més esbelta és del segle XI, la de l'esquerra i amb menys buits és més antiga, del s. IX. Tot impressiona per

la seva magnitud i bellesa i també per la seva vista. Al fons veiem Port de la Selva i l'immensitat del mar. El temps passa depressa i cal reposar; fora del recinte hi ha una font d'aigua fresca amb unes bones ombres. Però tard o d'hora cal pujar —a peu i amb pendent— a SANT SALVADOR. Són uns 20 minuts, els més atrevits hi estan menys. Les runes d'un castell medieval ens saluden a la nostra arribada i el paisatge omple tot l'espai. Tot el Cap de Creus, el Golf de Lleó, Roses, Figueres fins i tot el fum de Sarrià es pot divisar. Aquest espectacular és esplèndid a trenc d'alba, tot va agafant un color roig que s'extén suaument per tota la plana.

De tornada també es pot anar a les platges de Llançà, Colera, Roses...

La jornada s'ha acabat. Haurem recorregut 150 kms. hi haurem conegut unes peces fonamentals de l'art Romànic i se'ns dubte que haurà estat del grat de tothom. Bon viatge.

RAIMUNDA COLL i BONET

Comercial

PUJOL

***PRODUCTES de NETEJA**

***PINTURES MARINES**

i per a **DECORACIÓ**

***ESPECIALITAT en**

PINTURES ANTIÒXID

tel. 21.56.12

Germans Ensesà nº7
SARRIA DE TER

SARRIÀ de DALT

L'associació us informa...

Avui passem a informar-vos de les gestions que en actualment a les hores de la nit fa respecte transitar-hi.

De la Plaça i Font de Can Nadal, ja ens ha confirmat el Consell Municipal que dintre de poc es portarà a terme per part de la Brigada Municipal la restauració de la Plaça i de la Font, així com netejar l'entorn, arrenjar les parets derruïdes i treure les pedres de la riera. Doncs, com està programat, per la Festa Major els actes del dilluns es podran dur a terme a la Plaça, i serà un pas més perquè aquest bell conjunt torni a recuperar l'importància que es mereix.

En quant a la il·luminació de la Carretera de Sarrià de Dalt sembla ser que d'aquí a un temps podrem gaudir de la llum tan necessària en aquest accés al poble, en el que actualment a les hores de la nit fa respecte transitar-hi.

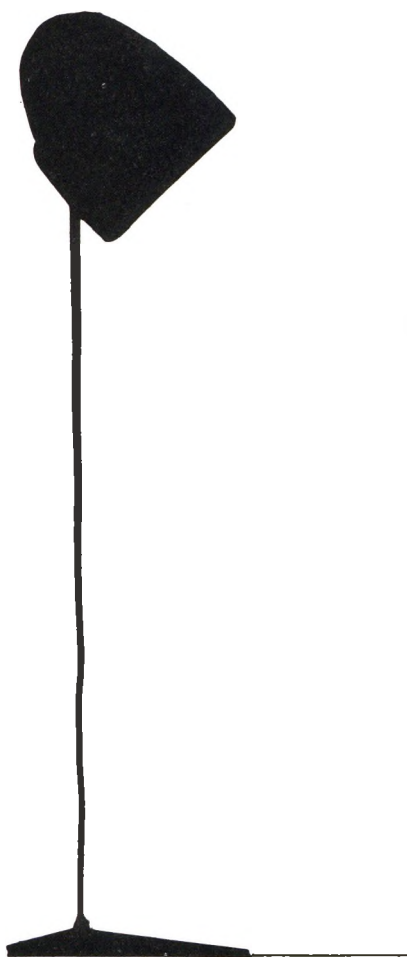
També s'estan fent gestions amb l'empresa Torras Hostench, relatives als baixos de les Escoles Paulí Torras,

perquè per la nostra part mirem d'accelerar tot el possible la cessió d'aquests locals, els quals es destinaran a fins socials de l'Associació com per exemple l'iniciat Grup de Joves que actualment està mancat d'un lloc per poder dur a terme la seva activitat.

Del subministre de l'aigua al Grup, que dies enrera fou un problema que ens tregué la son a tots fins que no es va localitzar el forat pel que es perdia l'aigua (que és el que veieu a la foto) per on es perdia gran quantitat del cabdal de la tuberia i que costà molt de localitzar, doncs l'aigua no es veia sortir per cap lloc a l'exterior

En tots aquests treballs de reparació del subministre hem comptat amb la valuosa ajuda d'alguns veïns que han invertit moltes hores per tal de poder restablir la bona marxa del subministre d'aigua al Grup i des d'aquestes pàgines els hi volem fer arribar el nostre agraïment

MAJOR

es complau en oferir-vos
els seus serveis de

Perruqueria

Perfumeria

Merceria Especialitat en articles bebè

C/. Mn. Cinto Verdaguer, s/n.
LA RASA
SARRIÀ DE TER

PEIXETERIA

JAUME ESBERT

C/. Pont Major, 14 PONT MAJOR

El "Posets" entre neu i boira

Posets, fita de 3.375 metres, és el segon cim alçada del Pirineu que senyoreja d'amunt la Vall de Benasque, del que diria que és la capital del muntanyisme espanyol degut als grans cims que l'envolten, tal com són: el molt popular Aneto, Maladeta i Posets i és aquest últim pic motiu de la nostra sortida.

Marxem del nostre Porxo el dia 24 de Maig amb una mica de retràs, puix que algun s'ha adormit com és natural i empenem el viatge cap a terres de l'Aragó.

Després de suportar els quatre-cents kilòmetres amb cotxe, arribem al poblet d'Eriste que serà el nostre punt de sortida cap el Posets, després d'haver adquirit els queviures necessaris per aquests dies. Aprofitem per a menjar bé, doncs ens espera una forta ascensió. De moment sembla que el temps no ens acompanya i es posa a ploure d'una manera lenta, però que no deixa de ésser molesta. Tot fent camí trobem una colla de francesos que tenen la mateixa intenció que nosaltres amb els que compartim per molta estona el mateix camí i se'ns mostren molt amables, cosa que nosaltres també fem, doncs el grup francès porta unes noies molt bufones i pensem que és una llàstima que en el nostre país aquest esport no estigui tan arrelat a nivell femení.

Transcorreix el camí per l'estreta vall d'Eriste, vorejant el riu amb els seus espectaculars salts d'aigua, fins que al cap d'unes hores ens separem dels companys francesos, doncs ells tenen l'intenció de passar la nit en un altre indret.

Tot seguint l'ascensió arribem a la Cabana del Forcau, la que veiem en bones condicions per a dormir-hi, cosa que ens estalviarà de muntar les tendes. El temps sembla que s'aguanta i per llargs moments podem divisar l'impressionant panorama dels Escorvets i de la Cresta de Bardamina.

En despertar el dia següent observem que té molt que desitjar a un bon dia, doncs el cel està ben ennuvolat però nosaltres empenem la darrera etapa de l'ascensió al Posets. Més tard, arribats a les Gorges de Llardaneta, en aquest temps completament nevades, ens tornem a trobar amb els francesos i tot parlant continuem el camí junts,

fins a un indret anomenat la Canal Fonda on fem una curta parada per tal de menjar quelcom, compartint lo dels uns i dels altres.

Però en aquests moments la muntanya treu les seves urpes i una espessa capa de boira ens envolta per complet i fa que perdem la visibilitat amb tots els punts de referència envers l'itinerari. Els francesos, fent gala de la seva brúixola i altímetre que nosaltres no portem, ens diuen que estem a 2.720 metres i comencen a haver-hi diversitat d'opinions en quant l'itinerari a seguir. Decidim pujar una forta pendent per la dreta i aleshores ens assebetem de que anem errat, trobant-nos en una cresta molt estreta i uns llastres difícils de superar; decidim flanquejar per anar al punt exacte on trobar l'itinerari fet per lo que ens hem d'encordar degut a la forta inclinació de la pendent. Els nostres companys francesos, mancats de corda, han de retornar a la base de la canal, nosaltres enmig de la boira procurem no perdre la traça per si hem de tornar, però la corda ens dóna una confiança mútua i ens anima a anar a suportar la forta pujada molt llarga i fatigosa. Però nosaltres tenim fe en assolir el cim. Al cap d'una estona arribem a la cresta final i una llarga marxa entremig de pedres i neu ens apropen més al nostre objectiu.

La visibilitat és nul, cosa que ens fa restar un xic neguitosos. De sobte i després de sis hores de marxa, arribem al cim i encara que envoltats per la boira la nostra alegria és gran; no podem contemplar el panorama però ens imaginem que ha de ser sorprenent.

Un cop hem començat a d'avallar, després de les típiques fotos que seran el nostre record per sempre, ens trobem amb alguns components de la colla francesa que seguint les nostres petjades els queda poc per arribar-hi, els que ens feliciten així com se senten alegres perquè els hi resta poc.

Ara només ens resta baixar a la Cabana, per una neu no molt compacta en aquesta hora avançada del dia. I d'ací d'avallarcap a Eriste.

Grup de Muntanya Sarrià de Dalt

M.I.J.A.C

un moviment cristià

Aquesta vegada ens trobem amb en Dani Cafigueral, en Martí Rodríguez i l'Enric Saguer per tractar el tema del M.I.J.A.C.

— *Ens podrieu explicar breument que és això del M.I.J.A.C?*

ENRIC:
Es tracta d'un moviment cristià, format per nois i noies a nivell mundial, estatal i de País Català, que té per objectiu la construcció d'un món nou, prenent com a model Jesucrist. Tot això per mitjà d'unes accions transformadores de les persones i dels ambients.

— *A nivell de Catalunya, crec que després d'uns anys de reflexió el moviment ha arribat a unes "conviccions" que serien com la seva carta d'identitat. No?*

DANI:
Son set. La primera és el PROTAGONISME DEL NOI/A DINS EL MOVIMENT. Això significa que el paper principal, el centre de tot, és el/la noi/a, no l'animador o el monitor. D'aquesta manera el noi és més ell mateix, se sent més responsable i lliure, té la possibilitat de ser més crític i creatiu.

MARTÍ:
L'ARRELAMENT és la segona convicció. Arrelament significa compromís envers la realitat que ens envolta. Escola, poble, barri, colla, família, grup... País. No es tracta d'idealisme, sinó de donar respostes concretes i eficaces a l'ambient on es mou el jove.

ENRIC:
Un punt importantíssim és l'ACCIÓ TRANSFORMADORA. El Mijac, ensenya a llegir la realitat i a transformar-la. Ensenya a passar de situacions injustes a una major justícia; passar de tot allò que despista a la persona a tot allò que el fa més home.

DANI:
El moviment ha fet també una OPCIO EVANGELITZADORA. No es tracta d'aconseguir una pràctica religiosa, de portar els militants a missa. L'objectiu més aviat es centra en fer realitat el projecte d'home nou anunciat i viscut per Jesucrist. Més tard potser vindrà la celebració comunitària de la fe.

ENRIC:
La sexta convicció és L'OPCIO DE CLASSE. El moviment aposta pels febles i marginats, ja que el projecte d'home nou no és viable en el model de la societat actual. El Mijac no exclou ningú, però tampoc és neutral.

Només servirà a tothom si fa una opció per la majoria dominada ja que el Regne de Déu només es fa present entre els qui passen dificultats i entre els que són víctimes dels egoïsmes dels altres.

MARTÍ:
El Mijac és UN MOVIMENT EDUCATIU: No es tracta de "guardar mainada" ni de "fer coses amb mainada" ni de "tenir mainada". Es tracta de provocar un auto-creixement dels nois/es; es tracta de fer possible una auto-educació com a persona dins el marc del grup.

DANI:
La darrera convicció és: L'ANIMADOR AMIC I TESTIMONI. L'animador ha de ser un punt de referència per al noi/a. Cal que visqui una coherència de vida. No pot dir unes coses i fer-ne unes altres. Més que un monitor ha de ser un amic, que acompanya proposa i desvetlla iniciatives, és el company gran que recolza les accions dels nois/es. Cal que sigui crític i compromès amb els altres en la construcció d'una realitat nova, segons l'Evangeli de Jesucrist.

— *Però el MIJAC, tal com el viviu a Sarrià, voleu dir que no és només unes hores de reunió i prou?*

DANI:
El Mijac, s'ha de viure sempre. A l'escola, a la família, a la colla, a per tot.

— *Quan temps porteu vosaltres participant-hi?*

ENRIC:
Dos anys.

— *Quines accions heu fet?*

MARTÍ:
Una sobre el Medi-Ambient; una altra sobre el Poble de Sarrià, després vam fer-ne una sobre els Drets Humans; ara n'estem fent una sobre la persona i l'obra de l'Arquebisbe de El Salvador recentment assassinat, Oscar Romero. Ens interessa donar a conèixer aquest personatge.

— *S'ha parlat molt de la diferència entre "acció" i "activitat", ens ho voldrieu explicar?*

ENRIC:
L'activitat és quelcom que pot servir per, l'esplai i la diversió d'un grup de persones sense buscar-hi en principi res més. L'acció intenta transformar i fer créixer les persones i grups.

— *El moviment a nivell de fe us ha ajudat?*

Ens ha obert els ulls als valors de l'Evangeli, ens ha compromès a entregar-nos als altres. Hem descobert que l'acció i el servei aclareixen dubtes teòrics de fe.

— *Amb quines dificultats us heu trobat?*

DANI:
Manca de participació. Manca d'ajuda d'aquells que ens n'haurien de donar.

ENRIC:
Poca puntualitat a les trobades, mandra de la gent, poc impuls i falta d'il·lusió dels monitors... falta d'una reacció ràpida davant d'aquests fets per part nostra.

— *Quins aspectes considereu positius?*

MARTÍ:
Hem treballat en equip. Hem viscut els ideals que ens mouen. Hem fet experiències de servei. Clarificació de la gent: els que no tenien unes conviccions fermes ho han deixat. Això ha fet que hi hagués més relació i amistat entre nosaltres. També s'ha guanyat amb sinceritat.

— *Com a grup de Mijac, quina projecció heu tingut fora de la Parròquia?*

ENRIC:
Hem participat en dues trobades diocesanes: "ORENETA 79" i "PANOXA 80". Aquestes concentracions tenen com a objectiu: conèixer gent d'altres grups, viure una festa, revisar el treball de curs, celebrar comunitàriament la fet en Jesucrist.

MARTÍ:
També hem participat a l'equip "MÀQUINA", format per un conjunt de representants nois/es (no monitors) dels diversos grups. Aquest equip es troba un cop per trimestre i decideix els afers importants del moviment.

— *Sabeu on n'hi han d'aquests grups actualment a més de Sarrià?*

A les Parròquies de Sant Narcís, Sant Feliu, Sant Salvador, Blanes, Poble Nou de Pineda, Calella de la Costa; Malgrat; Figueres; Roses; Anglès; Palamós...

— *Globalment què ha suposat per a vosaltres aquesta experiència?*

RESPONEN:
Seguir un camí, començar a fer opcions serioses davant la vida, una "altra manera de viure", una determinada forma de veure, jutjar i actuar en front del món, els aconteixements i les persones. Aprendre a viure en grup, descoberta d'una "altra cara de la fe". Constatem que ens agradaria continuar aquest camí.

Davant d'unes circumstàncies tan grises com les que estem visquent a tots nivells, si no vigilem, fàcilment podem caure en l'angoixa i el desànim. Per això ens cal saber descobrir i valorar els signes d'esperança que hi ha en el món. Penso que el grup de Mijac de la parròquia és un senyal en aquest sentit. Quan m'acomio d'aquests tres joves recordo aquell pensament de Tagore: "Més val encendre una llum que maleir les tenebres".

JOSEP GISPERT.

PLA DE L'HORTA

LA ECONOMIA DE LA ASOCIACION, LOS NUMEROS ROJOS Y EL DEFICIT DE VOLUNTADES

En la última Asamblea ordinaria de socios se presentó el balance económico que arrojó un déficit de 11.800 pesetas. En la citada reunión se habló de métodos para equilibrar el débito y se apuntó hacia la subida de cuotas, propuesta que fue desestimada. Alguien podría preguntarse en qué se emplean los fondos. Pues bien, he aquí un pequeño desglose de apartados:

- Alquiler local social.
- Gastos luz.
- Dos periódicos diarios.
- Una revista semanal.
- Gastos gestión y administración.
- Colaboraciones.

Cabe reseñar que la Guardería Infantil, dependiente de la Asociación, dispone de un presupuesto y fuentes de financiación propios, al igual que ocurre con el C.F. Pla de l'Horta, de autonomía total en estos momentos.

Tras este inciso de gastos volvamos al tema inicial. ¿Cómo sufragar el déficit? Descartada la idea de aumento de cuotas, sólo queda otra: aumento de socios. Y además matamos dos pájaros de un tiro puesto que más importante que un eventual déficit monetario es la integración de todos en una empresa común como es la Asociación. Ultimamente, y tomando como base el número 240 que son las viviendas existente, queda un tercio de vecinos que no están afiliados, aunque la tendencia es de alta pues en el último año ha habido 30 altas.

A los indecisos, a los despreocupados e incluso a los que creen tener una razón para no colaborar les diríamos algo: ¿Creen necesaria la Asociación? Si la respuesta es sí, prescindiendo de las personas y de lo hecho, no tienen excusa para su apartamiento. Están privando al barrio de sus valiosas ideas y aportaciones materiales a cambio de aprovecharse directa o indirectamente de los logros comunitarios de la Asociación. Y ya ven que el rumbo de este artículo ha cambiado. Hemos empezado hablando de números rojos y acabamos con otro déficit más penoso: el de gente dispuesta.

Aunque a veces nos creamos fuertes y capaces no nos engañemos. Alguien dijo que el hombre es "un animal social", y esto quiere decir que nos necesitamos; que solos, a la larga, no somos nada. Y es un hecho que el barrio, después de la familia, es nuestra siguiente unidad de convivencia. A este respecto dijo un escritor llamado Jhon Donne:

"Nadie es una isla, completo en sí mismo; cada hombre es un pedazo del continente, una parte de la tierra..."

La muerte de cualquier hombre me disminuye porque me siento ligado a la humanidad, y por consiguiente, nunca hagas preguntar por quién doblan las campanas, doblan por ti.

.. AA.VV.

NUEVA ESTRUCTURACION DE LA JUNTA DE LA ASOCIACION DE VECINOS

Aprovechamos la ocasión de la incorporación de nuevas personas en la Junta de la Asociación para recordar a los vecinos cómo queda constituida y qué estructuración tiene:

PRESIDENTE	José A. Salmerón
VICEPRESIDENTE	José Cordones
SECRETARIO	Antonio Sánchez
TESORERO	Rosendo Herrera
VOCALES	Manuel Cordones
	Doroteo Muñiz
	Jose. A. Herrera

Estas personas forman la Junta Ejecutiva, pero además funcionan varias comisiones articuladas en la Asociación a través del Presidente:

GOBIERNO LOCAL Y HACIENDA	José A. Salmerón
	Rosendo Herrera
	Antonio Fernández

SANIDAD Y SERVICIOS SOCIALES	Francesc Benet
	Manuel Fernández
	Narciso Caballero

CULTURA

Catalina Fontás
Carmen Prado
Juan Piqueras
Encarnación Cano

URBANISMO

José Lafuente
Robert Creixans

Esta estructuración responde a exigencias que se han ido presentando en el barrio. No se trata de un modelo al que artificialmente pretendemos dar vida. Incluso faltaría gente para promover actividades de juventud, aunque últimamente se ha incorporado como vocal José A. Herrera, cuya misión es precisamente ésta. En otro apartado hablamos de este tema.

AA. VV.

La escuela de adultos

Recientemente han aparecido carteles que hablan de cifras de analfabetismo. Realmente dan que pensar. Aquí, en el barrio, ya hace tiempo que la Escuela de Adultos tomó carta de naturaleza y ha trabajado de diversas formas para atenuar en nuestro ámbito ese número de personas que por una causa u otra no tuvieron acceso a estadios culturales primarios. Cuando hubo que manifestarse, allí estaba el Pla de l'Horta; cuando hubo que hablar con el lucero del alba, ídem de ídem. Y a pesar de todo, las soluciones conseguidas son precarias, en cualquier momento el problema puede volver a su punto de partida cuando no habla ni presupuestos ni maestros. Realmente es una lucha doble, pues aparte de activar los recursos necesarios hay que dobligar una actitud negativa de los entes públicos hacia el reconocimiento del hecho y las consiguientes previsiones a tomar. Parece como si quisieran aplicar el viejo refrán de "borrón y cuenta nueva": en adelante no habrá analfabetos ni gente con precaria preparación cultural. Y eso, que es discutible, no es suficiente porque las personas adultas tienen unas capacidades que hay que explotar al máximo, prescindiendo de la edad y circunstancias.

Ahora que se habla tanto de realización personal, que menos se puede hacer que poner al alcance de todos

unos medios mínimos para que participen de esa cultura plasmada, no lo olvidemos, a través de multitud de elementos escritos. Y hay más: el objetivo último de la cultura es dotar de una libertad más profunda a través de un mayor conocimiento de las cosas.

Los objetivos más inmediatos del Pla de l'Horta se centran en el logro de un profesor para los que empezaron el Graduado Escolar tengan la posibilidad de acabarlo, circunstancia ésta que está en trámites de resolución. Conviene, por otra parte, que todos cuantos estén interesados en asistir a las clases, en cualquiera de los niveles, se pongan en contacto con cualquier miembro de la Comisión de Cultura, mencionada en otro apartado de este número de "Poble".

Las clases de catalán interesa ampliarlas a base de más días o más horas. Recientemente fué hecha una demanda formal al Consell en este sentido y se espera una pronta respuesta. Al igual que las restantes clases, convedrá que los interesados se dirijan a la Comisión de Cultura.

AA.VV.

La guardería infantil

En el pasado número de "Poble" informábamos de la creación de una comisión de padres con niños en la Guardería. Ellos han elaborado un reglamento de funcionamiento que ahora transcribimos para su general conocimiento, recordando el carácter abierto del citado centro asistencial para todo Sarrià y que si bien en un principio se fijó una fecha tope de inscripción para el curso próximo, ésta se ha prorrogado.

Al inscribir al niño, los padres deberán abonar en concepto de matrícula el equivalente a una mensualidad. Estos fondos, serán para gastos de material.

Se deberá rellenar un impreso con todos los datos necesarios del niño, dirección y número de cuenta o libreta de ahorros.

El curso empezará el 1 de septiembre y finalizará el 31 de Julio. El mes de agosto será de vacaciones.

La Guardería funcionará de lunes a viernes, ambos inclusive, de 9 a 13 y de 15 a 18

Se entenderá que el niño continúa asistiendo a la Guardería en tanto que sus padres no lo den de baja.

Si una vez de baja quisiera reanudar su asistencia, deberá inscribirse de nuevo, y por consiguiente abonar otra matrícula.

La matrícula o inscripción se hará en la Guardería o bien en el domicilio del Administrador, Sr. Fernández.

Los niños deberán llevar todos un delantal tipo escolar, según modelos.

Los padres se comprometen a mandar a sus hijos limpios y aseados y a asistir a todas las reuniones a que sean convocados para discutir asuntos relacionados con los niños o la Guardería.

Los niños no deberán llevar objetos ni juguetes a la Guardería.

«MONOLOGO»

PER: FIDEL RINCON

El bache que impedía el paso del autobús duró menos que un caramelo en la puerta de un colegio. Y de paso hasta se adecentó el camino. Así da gusto. Pero la gente sospecha que esa rapidez tapó algo más que un bache.

El asunto del mercado de Sarrià se ha transformado en tema de conferencia norte-sur. Que si euro-

peístas los que no lo quieren. Que si africanistas los otros. ¿Y qué opinan las amas de casa?

— Servidora no sabe de continentes, pero dos y dos son cuatro en Marruecos y en París.

Por favor, bastante paliza nos metió el señor Abril Martorell con eso del diálogo norte-sur. Dejemos los juegos florales para los políticos y hablemos de nuestros intereses reales.

¡Renovarse o morir! Será por eso que se avecinan cambios en el Consell?

Pues mira por donde el Ayuntamiento no sólo no tuvo la culpa en que se rompiera la máquina cortacésped, sino que incluso ha proporcionado otra. A este paso no sabremos con quien meternos.

Junto a la cabina de teléfonos ha aparecido un socavón. Llevamos un tiempo que no podemos estar tranquilos: abren una zanja y no pasa el autobús; aparece un socavón; de la fuente ni noticias y ya en julio sigue el Abril.

Suerte que se avecina la "Festa Major" y nos olvidaremos de todo. Bueno, de todo menos del Ayuntamiento si el socavón sigue aparcado para entonces.

Por cierto ¿dónde se hará el baile de la "Festa"? Se habla de revitalizar la plaza de "Can Nadal". Si así fuera todos saldríamos ganando. Tendríamos una fiesta más popular, más auténtica y la organización un bar propio, que no es poco.

Se ha recibido algún que otro aparato para el parque infantil que hay junto al campo de fútbol. Poniendo el nuevo, arreglando todos los viejos y echando grava parecerá más parque, porque ahora parece un cementerio de columpios, botellas de champán y otras hierbas.

Ya sé que hay quien dice que siempre estamos pidiendo, pero no por misericordia, sino por justicia. Y si no que se lo digan a los que esperan el autobús en días de lluvia o calor ¿A qué esperan para poner una marquesina?

Se hizo la Asamblea de la Federación de Asociaciones y se

eligió Presidente. Pero tras lo visto y oído en la Asamblea a uno se le ocurre preguntar ¿de verdad hay Federación? Lo cierto es que imperó el espíritu de "cada uno en su casa y Dios en la de todos". Habrá que volver a intentarlo o a perseverar en lo hecho, porque el objetivo merece la pena.

La Escuela de Adultos del Pla de l'Horta mantiene una vitalidad encomiable. Tras alguna conferencia, han organizado ahora unas clases de recuperación de E.G.B. que se ven muy concurridas. No sólo buscan para ellos, sino que a la vez procuran para los demás. Esto sí que es aquello de: "A Dios rogando y con el mazo dando".

Tenemos policía en el barrio, pero no el "policia de barrio" que queríamos. Y es que un talonario y un bolígrafo separan bastante. ¿Por qué no fue presentado como el equipo médico? Algunos se han enterado de que hay policía a través de su "tarjeta de visita".

Y no es que esencialmente estemos en contra de las multas, pero no está sólo para eso. De echar un pitillo con los ancianos hasta reprender pedagógicamente a los niños hay una serie de ocasiones en las que podría acercarse a los vecinos. Claro que a lo mejor él cumple órdenes. Y donde hay patrón no manda marinero.

Convendría que alguien le dijera que está en Sarrià y no en Girona. Y que el imperialismo de la metrópoli no ha de abarcar el ámbito de las multas. Lo dicho, queremos un "policia de barrio".

Además, después de que todo un Teniente de Alcalde de Girona se instruye en Canadá acerca del funcionamiento de la policía, no podemos seguir con el método exclusivo de "son 500 y la voluntad".

Aunque todo tiene su explicación. Eso de tantas multas debe ser para comprarle al urbano una moto nueva, pues con la que lleva hasta las bicicletas le piden paso.

De todas formas soy optimista. Aún se está a tiempo de arreglarlo, porque si errar es humano, rectificar es de sabios. ¿O será mucho ésto para nuestros políticos?

LA PARADA DEL «BUS» I LA MARQUESINA

A veces metidos en las grandes cuestiones, no apreciamos la importancia de los detalles mínimos en apariencia, pero cuya omisión los agiganta hasta erigirlos en verdaderos problemas.

Cuando tiempo atrás se habló de que el autobús tenía que pasar por el camino interior, en lugar de por la autovía, sacar a colación detalles de paradas, horas, etc. hubiera parecido falto de sentido, porqué importaba sobre todo el gran hecho: convencer a la compañía y a los organismos públicos competentes del desvío del circuito establecido hasta la fecha. Muy bien, ya lo tenemos. ¿Y ahora qué? Pues ahora no podemos disfrutar ni sábados, ni domingos del servicio; ahora hay que aguantar lluvia o calor esperando el vehículo. Dejemos, por un momento el problema de los fines de semana y centrémonos en el otro.

Me he hecho pesado en las sesiones del Consell pidiendo una marquesina para la parada del Pla de l'Horta

al objeto de resguardarnos de las inclemencias del tiempo, dado que el bloque más cercano no lo está lo suficiente como para guarecerse de la lluvia bajo un balcón, por ejemplo, y luego correr a coger el autobús. Y en este tiempo de calor tampoco apetece aguantar los rayos solares. La respuesta a mis peticiones siempre han sido aprobatorias, pero la marquesina nada de nada. Por eso decía lo de la importancia de las cosas pequeñas, porque son tan mínimas que parece ridículo pedir las; pero son tan importantes para la comunidad que hay que hacer de ellas cuestión trascendente ya que si no te toman el pelo con el ¡sí! ¡sí! Que luego es ¡no!

Esperemos que esta sea la última petición en tal sentido y podamos abordar el autobús, ni tostados, ni mojados por obligación.

JOSE A. SALMERON

HACIA UN VERDADERO PARQUE INFANTIL

Alguien definió alguna vez al Pla de l'Horta como un barrio que lucha por su decencia, sobre todo desde que la Asociación de Vecinos dotó a la gente de un sentido de colectividad que tiene necesidad de unos servicios y áreas de esparcimiento.

Hace años el aspecto del barrio era tan deprimente como muchos congéneres de Girona, Catalunya y España. Los bloques de pisos eran tres moles que emergían entre el barro y el trigo, entre tierra y los restos de las obras de la autopista. Unas incipientes aceras, calles inexistentes y paren de contar. Y no es que esencialmente hayamos cambiado nosotros, sino que entre todos hemos operado un cambio de fisonomía del barrio: el asfaltado y ordenación de las calles, el alumbrado público de acceso, las zonas ajardinadas, árboles, etc. Nosotros somos los mismos y nuestras casas también. Si acaso, hay algún que otro televisor en color, coches más grandes y rápidos y algunos años de más reflejados en el rostro y en el cabello.

Un buen día se cruzó el terraplén y apareció un campo de fútbol, y al lado unos columpios que insinuaban un parque infantil. Sin embargo la zona se deterioró pronto, pues aparte de la rotura de los juegos, el firme se vió cubierto de cristales, plásticos y con un

suelo de tierra irregular que cuando llueve se encharca. Y éste es el caballo de batalla de la Asociación en estos momentos: conseguir un parque permanente que reúna unas mínimas condiciones. Recientemente se ha recibido del Ayuntamiento algún que otro refuerzo en materia de juegos infantiles. Creemos que no basta con ponerlo sin más. Hay que remodelar la zona, preveyendo espacios para otras instalaciones que en un futuro inmediato han de realizarse como ese cercado para el recreo de los niños de la Guardería. Convendrá, pues, limpiar la zona y dotarla de grava a fin de uniformar el nivel del firme y hacerlo más absorbente, reparar los columpios deteriorados y pintarlos, instalar los nuevos y colocar algún que otro banco.

Un visitante decía que hace unos días, refiriéndose a la zona, que teníamos un lugar envidiable de esparcimiento y que sin embargo la gente prefería situarse en los aledaños de los bloques. Cuando vió el acondicionamiento del mal llamado parque infantil lo entendió. Urge ese arreglo mencionado que situaría al barrio un paso más adelante en esa lucha por la decencia que comentábamos al principio como esencia vital del Pla de l'Horta.

AA. VV.

PONT MAJOR

ESTAMPES DE LA FESTA MAJOR

Ha passat la Festa Major, un any més.

Avui portem a les planes de la revista unes quantes imatges dels esdeveniments ocorreguts al Pont Major, durant aquests dies de la primera setmana de juliol.

Per començar, un dels actes en el que s'hi va poder constatar una bona assistència de públic va ésser el recital ofert per la Polifònica de Girona a l'Església Parroquial.

El dissabte, el que era una autèntica novetat, fou l'exhibició de la Policia Municipal Motoritzada de Girona, portant a terme uns números acrobàtics, plens de risc i desafiant la llei de la gravetat, que es portaven a terme a l'avinguda principal dels pisos.

Alguns dels números foren presentats com a estrena mundial, i tal com es pot veure a les fotografies, es pot veure que la Policia Municipal de Girona va passar amb total èxit la prova del foc.

L'actuació del grup "Marduix-Titelles" amb espectacle múltiple i divers, amb contes i putxinel·lis, fent-hi participar a la mainada activament, va ser del grat de tothom, i fins els més grans seguiren amb atenció les evolucions dels dos animadors de la vetallada, en els seus molts i diversos papers.

Altra volta les majorettes alegraren els carrers del Pont Major, des dels Salessians fins a Ca la Pilar, fent una exhibició a la Pista de la Plaça de l'Om, per acabar novament al lloc d'origen.

L'embossament que es va produir a la carretera diuen que arribava a la Plaça del Mercat, a la capital. Això va servir de contundent comprovació de què a la carretera del Pont Major el trànsit és molt i molt dens.

Al migdia la rotllana de les sardanes tornava a formar-se a la plaça-aparcament de l'antic carrer de la Prosperitat, retrobant-se els assistents en un marc que havia estat durant molts anys tradicional.

El dia abans, i en un intent de fer entendre als residents dels pisos dels Salessians que també són del Pont Major (molts es pensen que el Pont Major només es el carrer vell), la ternora feia sentir la seva veu a la Plaça Tomàs Borau.

De renyida rivalitat fou el partit de futbol entre casats i solters, que acabà amb la victòria d'aquests darrers per 2-3. Segons sembla ja s'està preparant la tornada perquè els casats diuen que les coses no poden pas quedar així.

Malauradament hem de lamentar la lesió soferta pel porter dels casats, en Damià, que arran d'un xoc fortuït amb un davanter dels solters, se li varen enfonsar dues costelles. Des d'aquí li donem ànims, tot dient-li que no es retiri del futbol actiu, que està actualment en els millors anys de la seva vida.

Contents tots del ball, tant el del dissabte com el del diumenge. Aquesta vegada el temps hi acompanyà i el diumenge després del futbol, les sardanes, l'actuació d'en Jordi Céspedes i la "quina" fou el programa de la tarda.

La gent es va animar a jugar i la participació fou nombrosa i entusiasta. Llàstima que quan ja estava la gent ensenyada i sabia de què anava, vàrem haver de plegar.

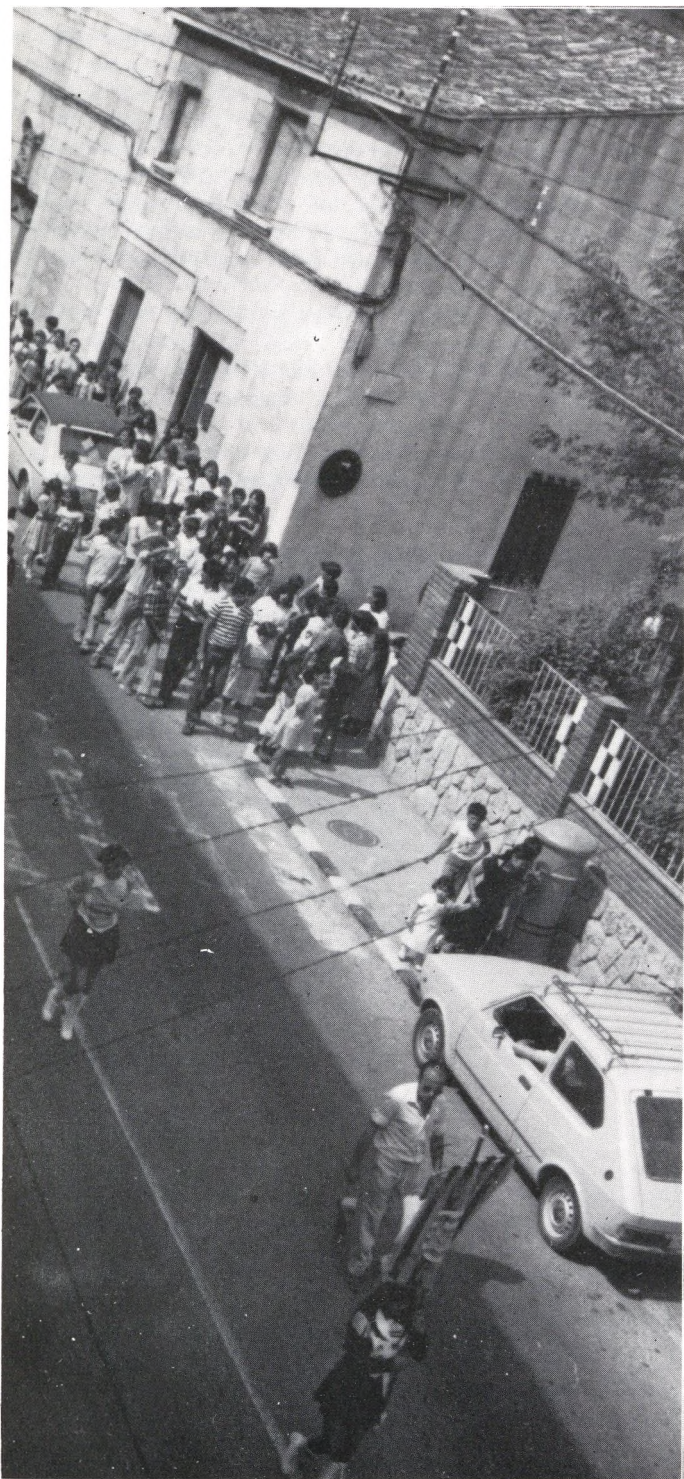
Per cert, una bona senyora que tenia tot el cartró titllat, i només li mancava el 33 per a poder cantar i aconseguir el premi, va esperar en va que sortís, perquè per la manca de pràctica, no es va adonar que feia més de quinze boles que la seva havia sortit. (Rosita de Can Suari no val a badar!)

Per a fer front a les nombroses despeses de la festa es rifava una bicicleta Orbea de passeig, amb deu marxes endavant, una endarrera i una a coll.

Els números varen costar de vendre perquè hom deia que ja en tenia i es donà la causalitat que famílies que només n'havien comprat un, els seus deu o dotze membres o familiars deien el mateix.

Fet l'oportú sorteig davant del públic present, i després d'una petita subhasta de números, es procedí a la ritual desensacada de boles, sortint finalment premiat el número 329.

El premi caduca als tants dies; i al qui tingui el número s'el prega passi a recollir la bicicleta abans del dia d'agost.

Resumint, podem dir que aquest any la Festa ha estat —segons el que ha dit la gent— millor que l'any passat. Per la nostra part diem que ha estat pitjor que la de l'any que vé, perquè cada any volem anar millorant, tant d'organització com d'espectacle. La primera cosa es pot obtenir. La segona depèn de la qüestió econòmica i si bé podem dir que les persones que han col·laborat han estat moltes, no em puc estar de posar en evidència a aquelles que, alegant infantils pretextes, no ho han fet.

Després de la Festa comencem una campanya de captació de socis per a l'Associació de Veïns. Veurem si la gent que va estar present als actes i va disfrutar sense pagar entrada, es fa soci de la nostra Associació, o bé si es tracta d'uns aprofitats.

La Festa Majors ha passat.

Visca la Festa Major del 1981!

JOAN PALLÀS

CONTRAPUNTS

Mai s'havien vist tants de guàrdies municipals als pisos. Com a màxim una reunió de dos, quan el Sr. Mera es creua amb el Sr. Castañer, i tots dos, exil.lats, se'n van cap a Sarrià. Sembla que sigui fet exprés això de què els dos policies de barri de Sarrià siguin del Pont Major. Em pensava que amb un de casolà els de Sarrià ja en tenien prou!

L'exhibició de la Policia Municipal Motoritzada va complaure al nombrós públic assistent. El que no les tenia totes era el Tinent d'Alcalde Sr. Jaume Curbet, que passà l'estona patint, no fos cas que algun guàrdia es fes mal. I és que segons sembla ni la Policia Muntada del Canadà fa les coses que fan els nostres. Fan altres coses, però segur que aquestes no.

Hi havia un agent que no s'acabava de blincar del tot quan tocava tirar-se enrera, i encara ho feia un xic de costat. No sabem si és degut a la manca d'entrenament, ja que no hem d'oblidar que es tractava de la presentació mundial d'alguns números, o bé si és que no s'havia descordat suficientment la faixa.

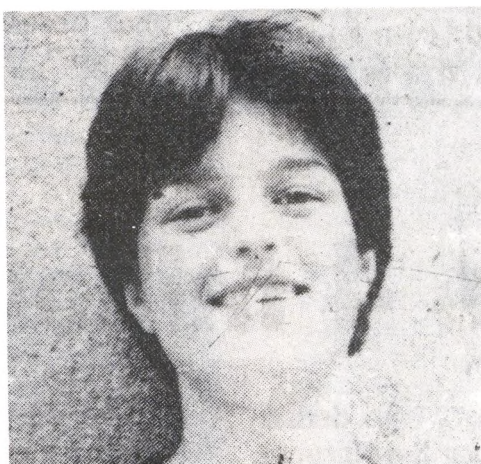
L'acabament de l'exhibició fou realment sonada. La pols sortida a pressió d'un extintor per a apagar la rutil·lana de foc per on havien saltat les ferotges "Sanglas" i els seus valerosos genets, va inundar el lloc i la columna de fum sobrepasà l'alçada dels pisos, tal com es pot veure. Els tranquils espectadors que es veieren sorpresos per aquesta traca final, sortosament fa uns dies que ja han deixat d'estossegar.

En el partit de casats contra solters, tres germans formaven a l'equip dels solters. Segons fonts generalment ben desinformades, dos d'ells podrien ser fitxats per l'equip dels casats el proper any, tot depen de les condicions que hi posin les respectives dones.

LA PUBILLA DEL PONT MAJOR 1980

Estrella Ramírez
1.ª Dama d'Honor

Adelina Masferrer
Pubilla del Pont Major 1980

Montse Rigau
2.ª Dama d'Honor

L'elecció de la Pubilla del Pont Major 1980, recaigué en la senyoreta Adelina Masferrer Mascort, que viu al carrer Menorca, té 16 anys, treballa i estudia.

La primera Dama d'Honor fou la senyoreta Estrella Ramírez Díaz, viu al Bloc G, dels pisos del Pont Major, té 16 anys i treballa de perruquera.

La segona Dama d'Honor fou la senyoreta Montserrat Rigau Cabanas; que viu al carrer Pont Major, 128, té 17 anys i estudia.

Totes elles, com podeu comprovar per les fotografies, son boniques, simpàtiques i eixerides, la qual cosa va fer que l'elecció fos d'allò més renyida i difícil pel Jurat.

A totes elles, la nostra enhorabona!

A.V.P.M.

EL FINAL DEL CARRER

Al carrer que hi ha més avall de "Chaplin's" que és continuació del de Pont Major, ni tan sols hi tenim llum. Després de molt de temps d'estar a les fosques, apart del rètol de Cala Pilar, s'han posat uns provisionals llums a l'aparcament de la discoteca.

Aquesta darrera setmana la brigada de l'Ajuntament ha estat uns dies prenent mides per a posar definitivament l'enllumenat públic a tot l'antic carrer de la Prosperitat.

Aquests aparcaments eren un bon lloc, degut a la foscor existent, perquè els lladres s'hi podessin acostar sense perill de què els enganxessin. Fa poc va ser robat un cotxe trencant la finestra, i fins i tot se n'endugueren les claus del pis del propietari del vehicle. També s'hi han produït robatoris de rodes d'alguns vehicles, alguns d'ells executats per una banda de "niños-bien". Com que hi ha de tot, inclús hom s'ha pogut topar amb algun exhibicionista.

Creiem que això s'hauria de solucionar de manera immediata per part de l'Ajuntament i no demorar més

l'execució del projecte d'enllumenat, que fa molts mesos que està aprovat.

Els veïns no ens desanimem. Tots suposem que un dia o altre la cosa quedarà arranjada i bé, i no s'haurà d'arribar a casa corrents, a les enfosques, i es podrà circular pel carrer amb sensació de seguretat. I potser l'Ajuntament de Girona fa un cop de cap i ens canvia el rètol que hi ha a l'entrada, tot vinguent de Celrà, que posa un trist "Puente Mayor" i ens hi planta un ufanós "PONT MAJOR".

MONTSE

NOTA:

Quan ja estava a l'impremta aquest article, l'Ajuntament per mitjà de l'eficient brigada d'obres, ha posat l'enllumenat del carrer en menys d'una setmana. Ara, el carrer sembla que sigui sempre de dia. Agraïm aquesta ràpida intervenció del municipi, per un servei llargament demanat.

PE SCADOS DEL RIO

- CONGELATS
- PRE-CUINATS

PROPERA OBERTURA A SARRIÀ DE TER
Plaça de l'Obra (Església), s/n.

Pont Major, 136 Telèfon 21 37 05

PONT MAJOR - GIRONA

LES 24 HORES DE FUTBOL PISTA

Com ja sabeu, els passats dies 28 i 29 de juny, va celebrar-se a Sarrià de Dalt la primera edició de les 24 HORES DE FUTBOL PISTA, sota l'organització i el patrocini de la revista "POBLE", Sarrià-Pont Major.

Podem dir, i molt contents, que va ésser un èxit a tots nivells: tant a nivell esportiu com a nivell popular —nivell de participació—. En tot moment hi va haver gent que va seguir el desenvolupament d'aquestes 24 HORES DE FUTBOL-PISTA, participant en tots els actes que es varen portar a terme.

S'havia aconseguit un dels nostres principals objectius, fer Poble; fer que mitjançant l'esport hi hagués un contacte entre els diferents sectors de Sarrià i del Pont Major.

La gent va disfrutar molt. A les finals la pista s'omplí de gom a gom com mai s'havia vist i l'ambient era francament maco. Inclús algú va arribar a comentar que "... això sembla Basilea en petit", i tenia raó.

Vista la participació i l'acceptació per part de tothom, ja pensem en la celebració de les II 24 HORES DE FUTBOL PISTA.

I per acabar aquesta breu ressenya recordarem els campions i màxims golejadors de cada categoria:

JUVENILS:

Pont Major, 8 - Sarrià-Ter, 1.

Màxims golejadors: Carles Vilalta (S. Dalt-Horta) i Jesús Ventura (Pont Major), amb 6 gols.

SENIORS:

Horta-S. Dalt, 1 - Sarrià-Ter, 3.

Màxim golejador: Santi Busquets (Sarrià-Ter), amb 8 gols.

VETERANS:

Pont Major, 3 - Sarrià-Ter, 2.

Màxim golejador: Ramon Regàs (Pont Major) amb 10 gols.

En definitiva, una gran FESTA ESPORTIVA i POPULAR que procurarem repetir i millorar el proper any.

L'ORGANITZACIÓ
SARRIÀ-PONT MAJOR

Campió de Juvenils: PONT MAJOR.

(FOTO: J.M. Cairó)

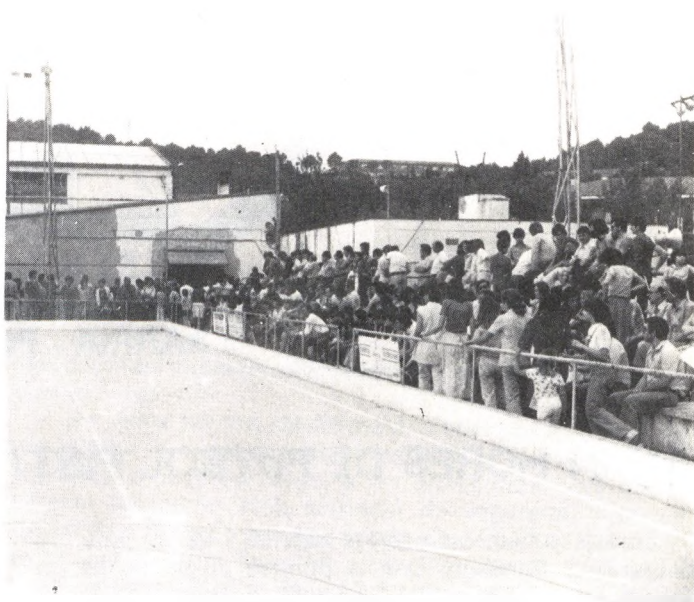
Equip Campió de Seniors: Sarrià-TER.

(FOTO: J.M. Cairó)

Equip Campió de Veterans PONT MAJOR.

(FOTO: J.M. Cairó)

Una perspectiva de l'aspecte que presentava la pista de Sarrià de Dalt.

(FOTO: J.M. Cairó)

Els trofeus i alguns membres de l'organització.

(FOTO: J.M. Cairó)

Cada gol era rebut amb molta alegria.

(FOTO: J.M. Cairó)

ESPORTS - U.E.S.

La «bet» a La Casera

BASQUETBOL

Abans de començar ha xerrar de ple amb la "Bet", cal recordar que l'A.D. La Casera (equip de Figueres), aquest any ha pujat a la 1.ª Divisió Nacional, després d'haver-se proclamat Campions d'Espanya de la 2.ª Divisió Nacional. Tot seguit d'haver aconseguit aquesta fita varen assolir el títol de Campions d'Espanya de la categoria Júnior (per tercer any consecutiu).

FITXA TÈCNICA

NOM: Elisabet
COGNOMS: Brugada Gutiérrez-Ravé
DATA DE NAIXEMENT:
13 de desembre del 1962
PES: 78 kgs.
ALCADA: 1'80 metres
Altres esports que practica: Na ació

— Com ha estat que fitxessis per La Casera?

— Ens varen cridar a mí i a la Marisa perquè anéssim ha jugar amb el Combinat Provincial, per fer un partit d'homenatge a La Casera.

Ens comunicaren que jagarfem altres partits i així va ésser. El següent partit el vàrem jugar a Olot, partit previ a l'exhibició dels Globetrotters. Aquí en Rafel Mora (entrenador de La Casera) em va preguntar si voldria jugar amb l'equip que ell dirigeix. Em va dir que hi anés un dia a entrenar per veure si m'agradaria o no. L'entrenament va anar bé, i ara espero que ell arribi de vacances per acabar de lligar tots els caps i enllestir els últims punts.

— Què vares pensar quan t'ho va dir?

— Vaig quedar molt parada. No m'ho hagués pensat mai. Per a mí va ésser una agradable sorpresa. Dintre l'equip em pensava que hi havia gent amb més possibilitats que jo. En definitiva, vaig quedar ben parada.

— Actualment, quines són les teves aspiracions?

— Crec que em trobo en el deure d'aspirar a molt. Cal lluitar i tenir un cert esperit de superació per poder arribar a més. M'agradaria molt arribar a jugar amb la Selecció

Espanyola; aquesta aspiració és la que es proposa tota esportista. És una de les màximes fites a què cal aspirar.

A curt termini la meva màxima aspiració és jugar amb el primer equip de La Casera, amb l'equip que juga a la 1.ª Divisió Nacional.

— Anar a jugar a Figueres suposa marxar, pràcticament, de Sarrià. Què faràs, et quedaràs a Figueres o aniràs i vindràs?

— Això és el que m'empipa més, ja que aquí, a Sarrià tinc moltes amistats i ara estaré força desconectada. D'altra banda hauré de buscar noves amistats a Figueres. Apart de deixar a casa meva, m'hauré de sacrificar molt més, hauré de renunciar a moltes coses. Segurament em quedaré allà, i no perquè m'agradi més, sinó perquè és més pràctic.

Pel que fa als estudis no seguiré estudiant, sinó que treballaré. El Club ja em buscarà un lloc de treball.

— Com es presenta aquesta pre-temporada?

— Pel que sé, em fa l'efecte que es presenta força forta, amb entrenaments cada dia al matí de 7 a 9. I sembla ser que els farem a la platja.

— Des de la perspectiva d'ex-jugadora del Sarrià, quin futur hi veus al Basquetbol a Sarrià?

— El veig molt malament.

— Per què?

— La gent no té esperit de sacrifici, donen més importància a altres coses abans que entrenar i jugar. Un altre aspecte que ens pot perjudicar és la manca d'hores per poder entrenar.

I crec que es dóna massa importància a l'handbol.

Pel que fa a instal·lacions podem estar contentes, ja que disposem d'unes bones cistelles abatibles.

— Abans de cloure la xerrada, vols dir alguna cosa?

— Bé, en primer lloc m'agradaria molt poder seguir entrenant a les petites, com ja he fet aquest any.

Intentaré per tots els mitjans possibles mantenir contactes amb el bàsquet de Sarrià; és a dir, veure tots els partits que pugui... Per últim voldria dir que si algun dia arribo a plegar de La Casera, abans d'anar a jugar a un altre lloc, vindria a Sarrià.

— Molt bé "Bet", per la nostra part no hi ha res més, sinó desitjar-te molta sort i que ben aviat et veiem jugar a la 1.ª Divisió Nacional.

L'equip infantil de la U.E. Sarríà

Si senyors! Els infantils de la Unió Esportiva Sarríà que eren els representants gironins, després d'haver guanyat la Lliga Provincial, es proclamaren Campions de Catalunya el dissabte, 7 de Juny, a Lleida, on s'enfrontaven els Campions provincials de Girona, Barcelona, Lleida i Tarragona.

El sorteig dels partits fou d'aquesta manera:

GRANOLLERS - SICORIS
U. E. SARRIÀ - TARRAGONA.

Classificant-se per la final els dos guanyadors.

Els resultats foren així:

GRANOLLERS - SICORIS. (Al final del segon temps es retira el Granollers amb el marcador favorable al Sicoris)

TARRAGONA, 13 - U.E. SARRIÀ, 19
FINAL, SICORIS, 18 - U.E. SARRIÀ, 27

Partit U.E. SARRIÀ - TARRAGONA

Partit que ja abans de començar es presentava difícil degut a l'estat de nervis existent entre els jugadors i el cansament del viatge. També estàvem molt espantats havent vist els àrbitres de la confrontació del Lleida amb el Granollers, que acabaria amb la retirada d'aquest últim, per considerar l'arbitratge massa parcial.

Comença el partit i ens posem davant amb tres gols, però un seguit d'errors en els nostres atacs són aprofitats pels jugadors de Tarragona, que arriben a perdre només per un i dos gols, però d'aquí no passarien, ja que el Sarríà va mantenir aquesta mínima avantatge, retellant-la inclús, fins arribar al final de la 1.ª part: 10-8. A la segona part, després d'uns minuts inicials molt anivellats, el Sarríà aconseguí distanciar-se arribant a guanyar de 4 gols i finalment imposant-se per 19-13

En acabar el partit, els jugadors que dirigeix Narcís Casassa es varen anar retirant cap els vestuaris per aprofitar un curt descans que els permetia recuperar

forces i alhora servia per mentalitzar-los en la victòria que era possible assolir.

Partit U.E. SARRIÀ - SICORIS

U.E. Sarríà: Vargas i Carreras; Balmisa (7), Mercader (10), Prades (1), Torrent (7), Lozano (1), Pagès (1), Busquets, Cervià, Paretas i Grau.

Es presentava un partit força animat, tant a la pista com a les grades. Ja havien arribat els partidaris del GE i EG., que jugaven després —per cert que no tingueren tanta sort com nosaltres— i que juntaren els seus crits d'ànim i els seus aplaudiments amb els de l'afició sarrianenca per tal de ser una sola veu a favor dels jugadors de Girona, cosa que feia molt temps no es veia.

El partit s'inicià amb molta igualtat al marcador i encara que els primers minuts foren de domini lleidatà, la primera part finalitzà amb domini de l'equip de Sarríà per un gol de diferència: 9-8.

A la segona part es va veure força tensió, ajudat per la parcialitat de l'arbitratge a favor dels jugadors locals, que només de començar el partit varen expulsar a l'entrenador i a l'ajudant de la banqueta.

Als primers minuts de la segona part el Sicoris inicià una reacció que el va posar per davant del marcador ajudat per alguna intervenció dels àrbitres retallant el joc del Sarríà i que foren xiulats pel públic gironí que no parava d'animar ni un sol moment als seus jugadors.

Finalment el Sarríà es va anar imposant mercès a unes jugades claus que enfonsaren a l'equip de Lleida, arribant al final del partit amb un contundent 18-27.

Abans d'acabar cal remarcar, en primer lloc, la mala organització i la pobra impressió que va causar-nos la Federació de Lleida. En segon lloc l'arbitratge dolentíssim i descaradament parcial, que va donar un caire negatiu a l'esforç dels jugadors.

JORDI RIBERA I ROMANS

Així és el grup... de muntanya

El que es pretén en aquest apartat no és res més que donar a conèixer a la gent una per una les seccions de què consta la U.E.S. Es pretén veure com funcionen, què fan, qui la integra.

Començem per la Secció de Muntanya perquè potser és una de les menys conegudes, i una de les que té més problemes, com ja podrem veure al llarg de la xerrada que hem dut a terme amb el Grup de Grans.

El seu lloc normal per trobar-se és el Cau (Antic magatzem de la Cooperativa) situat a la Plaça de Can Nadal. Amb el seu treball i continuat esforç, han aconseguit convertir un covert enderrocat en un bonic racó on només entrar-hi ja hi trobes l'ambient muntanyenc que cal.

Aquesta xerrada, com ja he dit abans, pretén ésser informativa, i per això vàrem començar preguntant sobre l'inici del Grup.

— *Des de quan funcioneu?*

— És a l'any 1974 quan ens vàrem constituir com a Grup de Muntanya; ara farà 6 anys. A l'inici portàvem a terme la reconstrucció del magatzem de la Cooperativa; treball que va durar fins al juny del 1975, treballant-hi tota la setmana.

En un principi érem el Grup St. Pau, que pertanyia a la Parròquia, i al no tenir un local ens vam integrar a l'A.D.C. Sarrià de Dalt, on ens van rebre molt bé. La seva ajuda ens anà molt bé. Els contactes que hi havia eren constants i molts bons; en tot moment es varen interessar per nosaltres.

— *Quants grups funcionen dins la vostra secció? I quants sou?*

— Actualment hi ha tres grups, que els formen un total de 45 persones. Els grups estan estructurats així:

— Un grup infantil (de 6 a 10 anys) 17 nois.

— Un grup juvenil (de 11 a 16 anys) 14 persones.

— Un grup de grans (de 17 anys endavant) 14 persones.

Sigui quin sigui el tipus de grup, un grup no pot funcionar perquè sí, calen uns objectius, marcar unes directrius. — *Quins són els vostres principals objectius?*

— Bàsicament conèixer i donar a conèixer la muntanya i fer que la gent si vagi interessant. Nosaltres pràcticament vàrem començar de zero; pocs eren els que tenien alguna noció i coneixença de muntanya; ara comptem amb un bon equip de monitors, els quals han fet moltes sortides d'alta muntanya.

— *Com a grup que sou, de quina manera esteu organitzats?*

— Els grans som els responsables dels altres grups, i alhora els que fem de monitors.

Interiorment estem organitzats d'una manera molt senzilla, però que funciona força. Ens trobem els dijous al Cau. Discutim les possibles excursions a fer, discussió que fem entre tots. Es fa un anàlisi dels "pros i contres" de la sortida, de les possibilitats que hi ha...

Més o menys estem constituïts com una petita junta, on inclús hi ha un tresorer (i que poca feina la seva!)

A part de les sortides normals (que solen oscil·lar entre les dues setmanes dels grans i juvenils, i les tres setmanes dels infantils) cal dir que també portem a terme:

— Campament de Primavera.

— Campament gairebé

— Aplec de Muntanya (aquest any l'hem fet a Les Salines, Massanet de Cabrenys).

— Marxa dels 15 kilòmetres.

— Després d'haver vist com esteu organitzats i quines són les activitats que aneu portant a terme, *de quins medis us valeu?*

— Bé, aquest és un dels principals problemes amb què ens hem d'afrontar; al que cal afegir-hi la manca de medis materials (material específic de muntanya). Fins fa tres anys teníem pressupost propi, que anava destinat a l'organització i preparació dels diversos campaments.

L'única font d'ingressos és una rifa que fem nosaltres, i prou. Tot és molt car i ens ho hem de pagar de la nostra butxaca. Estem d'acord en pagar-nos alguna cosa, però també està clar que el Club hauria d'aportar alguna cosa, almenys poder comprar un mínim de material, material que seria del Club.

En el nostre esport, igual que en els altres esports, el transport és molt important. Nosaltres ens hem d'espabillar pel nostre compte: hi hem de posar el cotxe, la gasolina, apart d'altres despeses. Això fa que qualsevol excursió que fem ens surti molt cara.

Des d'aquí volem agrair la col·laboració dels pares dels nois, que en tot moment ens han donat suport i no ens han deixat mai sols.

Un altre problema és el que fa referència a l'atenció que se'ns té. El nostre esforç i treball no es valora, creiem que això està motivat al no ésser un esport competitiu.

Si seguim funcionant és perquè ens agrada molt la muntanya.

Demanem molta més col·laboració i interès, ja que encara que no fem gols i no aportem copes al Club, el nostre treball és molt seriós i continuat. Per això, ens agradaria que hi hagués més relació entre el Club i les diverses seccions, evitant, així, un funcionament gairebé autònom de cada secció.

En definitiva, la muntanya és un esport que no es valora com cal (almenys aquí) però que sens dubte ens ajuda a conèixer la natura, a conèixer més la nostra geografia i comporta un treball d'equip.

— Finalment i per acabar aquesta xerrada, *que els hi dirieu a tots aquells que s'interessen per la vostra secció?*

— És molt senzill; qualsevol dijous ens podeu trobar al Cau, a partir de les deu del vespre (de setembre a juny). Si hi ha algú que vol arrelar un grup de muntanya al seu sector, nosaltres estem disposats a col·laborar-hi sempre i quan hi hagi un cert interès.

Com podreu veure és una secció amb moltes ganes de treballar i de fer-ho bé. Secció que té molts de problemes, problemes que els supleixen amb la il·lusió. Valgui a dir que amb la il·lusió no n'hi ha prou, i que potser caldria revisar molt seriosament tots aquests problemes que plantegen.

Endavant i ànim!

NARCÍS CASASSA i FONT

ELS JUGADORS DE MÉS ANTIGUITAT

Els jugadors de més antiguitat de la Unió Esportiva Sarrià que darrerament hem deixat el primer equip d'handbol, volem fer públiques les motivacions de la nostra decisió a fi d'evitar males interpretacions.

En primer lloc es tracta d'un problema de lassitud psíquica: portem molts anys jugant a la Primera Divisió, i ens cal urgentment un descans.

La majoria de nosaltres tenim problemes i obligacions familiars difícils de resoldre amb els freqüents desplaçaments i amb uns entrenaments setmanals amb els que s'han de complir.

Hi ha també —i en som conscients— un sector molt determinat de gent, fàcilment identificable, que creu que així es produirà una renovació convenient, car la nostra presència obstaculitza la sortida de nous i joves jugadors. Creiem que Sarrià ha de tenir el millor equip d'handbol possible i nosaltres no som qui per a posar obstacles a aquesta fita.

També hem rebut algunes crítiques en el sentit de què deixem l'equip un xic desamparat per afrontar la propera temporada: Nosaltres podem tranquilitzar a

tothom dient que la base de jugadors té molta experiència; han ocupat durant les darreres temporades llocs de responsabilitat dins l'equip i per tant no es tracta de "novatos" sinó de gent que sap el que té entre mans.

Cal afegir darrerament que nosaltres portem prop d'una vintena d'anys jugant pel Sarrià, i, lògicament, ens fa recança deixar l'esport actiu. És per això que abans de retirar-nos-i aglutinant altres jugadors que encara tenen ganes i il·lusió—, volem formar un equip provincial per a la propera temporada. I, malgrat les propostes concretes rebudes per a jugar en altres llocs, d'acord amb el Club, hem cregut més convenient continuar jugant a Sarrià i fer així possible ensenyar el que hem après a nois més joves que aixecaran demà el nivell del nostre Handbol.

JAUME CASADEVALL
JORDI DURAN
JOSEP M.º RODRÍGUEZ
RAMON CLOTAS

Sarrià de Ter, 18 de Juliol del 1980.

Libreta de ahorro del
BANCO DE BILBAO

¡un mayor rendimiento!
¡una máxima seguridad!

servicio LOCAL

BANCO DE BILBAO
Desde 1857

ESBOIRANT L'ENTORN

1) Campanya de recollida de deixalles domèstiques

Tenim a les mans l'opuscle del Debat de Contaminació, editat pel Consell Municipal de Sarrià amb motiu del plantejament fet pel Conseller d'Urbanisme, Joan Vila. Estem convençuts que tots plegats hem de llegir-lo, doncs és fruit d'un treball raonat, i per tal d'orientar-nos envers el greu problema dels residus, sobretot els urbans, que a nivell de carrer ens afecten a tots i en els quals volem centrar avui l'atenció.

Suposo que us avindreu a afirmar que és lamentable l'abandó que sofreixen les deixalles domèstiques, sobretot el vidre, el metall i el plàstic, sense oblidar el paper-cartró que pot ésser el més important. Sembla que comença a ésser hora de prendre una postura decidida o una política coherent per part de l'Ajuntament en l'inici d'una campanya de recollida d'aquests residus: no podem suportar més vidres llençats per les cunetes o avocats pels indrets arraconats; i qui diu de vidres, diu de cartró, plàstics o metall. Cal portar-la a terme ben aviat, a fi i efecte de tenir els carrers cada dia més nets i sentir-nos més civilitzats.

L'Associació de Veïns està oberta a encertar qualsevol diàleg o a prendre mesures que siguin d'immediata execució, tot incloent una atenció privilegiada al medi ambient i a les consideracions ecològiques que se'n deriven.

2) Un any de la Comissió de La Rasa

La Comissió de La Rasa, constituïda dintre l'A.V. en una Assemblea celebrada en aquell sector el mes de juliol del 79, compleix el seu primer any de funcionament. Aprofitant aquesta avinentesa ens fa saber que prepararà pel proper número una recensió del que allà s'ha anat realitzant al llarg dels dotze darrers mesos. Tanmateix, el projecte del carrer central porta un relatiu retràs, que s'espera poder solventar arribat el mes de setembre. Alhora direm que el nou local social a les casetes del camp de futbol, inaugurat per les Festes de St. Joan juntament amb els vestuaris del Club de Futbol Sarrià, està al servei de tots els veïns de La Rasa i Sarrià.

A.V. de Sarrià de Ter.

Banca Catalana
creu que qui ha treballat
tota una vida
mereix més rendiment
dels seus estalvis.

BANCA CATALANA

CAMPIONAT de FUTBOL-PISTA

TROFEU FESTA MAJOR 1980

DIES: del 4 al 27 d'Agost.
La final es jugarà el 9 de Setembre

CATEGORIES:

- * Juvenils: de 15 a 18 anys
- * Seniors: de 18 endavant

Per inscripcions i més informació podeu adreçar-vos al:

CONSELL MUNICIPAL de Sarrià
C/ Major, n.º 37 - Tel. 20 72 68

Inscripcions: abans del 24 de Juliol
Organitza: CONSELL MUNICIPAL U.E.S.

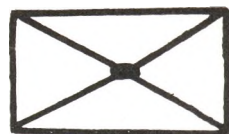
Electrodomèstics

LLUÍS RIBAS

- * ELECTRODOMÈSTICS
- * OBJECTES DE REGAL
- * JOGUINES

Major de Sarrià, 87, 89 i 91 - Telf. 20 72 07
SARRIÀ DE TER

LA BÚSTIA

APRENDIZAJE DEL CATALAN

Sr. Director de "POBLE":

Un representante de la popular revista que tanto contribuye, y debe contribuir, a la unión de los diferentes barrios de nuestra población, me propuso, allá por el mes de Marzo, un trabajito destinado a comentar los inicios del balonmano en Sarrià, así como la motivación de su creación.

Ni corto ni perezoso redacté el artículo y entregué el encargo para su posible publicación en la revista del mes de Abril. Por falta de espacio —me dijeron— quedó para Mayo, después se dejó para Junio y al final (menos mal que no continuaron los rodeos) se me dió esta aparente razón: "Para que se publique hay que traducirlo al catalán".

De esta forma, amigo Director, se intenta coartar la libertad de quien está acostumbrado a escribir en español o castellano y retorcer su personalidad para adaptar sus giros y modismos naturales a una artificiosa y amanerada dicción. Ya dijo Cervantes que una traducción es como una tela vista al envés.

Alegando yo que había visto en la revista otros escritos en castellano, contestó mi amigo con éstas o parecidas palabras: Hay un acuerdo, según el cual, todo lo referente a la U.E.S. debe ser redactado en catalán.

Permítame, Sr. Director —ante la condicionada imposición de este caso— que me extienda en unas breves reflexiones.

Se está cometiendo una arbitrariedad así como una falta de tacto contraria a la auténtica integración de una masa de allegados que se acerca a la mitad de la total población de Cataluña (si no la pasa en ciertos casos y condiciones) y que aman a Cataluña sin necesidad de "hacerles pasar por el aro" con la antedicha obligatoriedad. ¿Cree Vd. conveniente la revancha de una nueva dictadura cultural aún a sabiendas de que los dos idiomas son oficiales en Cataluña, pudiendo legalmente expresarse en ambos, según consta en el artículo tercero de la Constitución Española y del Estatuto Catalán?

Fomentese, en buena hora, la cultural catalana, facilítase el aprendizaje del catalán. Soy el primero en aceptarlo, en aprenderlo y en enseñarlo pero, por favor, como si fuésemos culpables de una falta de madurez lingüística, madurez que le irá dando el tiempo como recurso pedagógico natural, en vez de arrancar la planta con el pretexto de hacerla crecer más deprisa.

Por otra parte no es ningún secreto que en Cataluña conviven dos lenguas y a esta palpable realidad (avalada por el gran número de publicaciones y periódicos que datan de la anterior Generalitat y de más atrás todavía) viene a oponerse

la sinrazón de los que pretenden imponer el unilinguismo.

Y a todo esto ¿qué dice el "seny"? Véalo Vd. mismo:

"La integración no podrá hacerse bajo una etiqueta nacionalista, sino sobre una plataforma liberal y democrática (Jaume Miravittles).

"El respeto que Cataluña siempre exigió por su lengua, no puede convertirse ahora en imposición de signo contrario. El equilibrio será su más limpia y honrada lección de democracia.. Detrás de cada idioma hay un alma. Se trata de que todos en Cataluña, los que hablan en castellano y los que hablan en catalán, descubran el alma de las dos lenguas, la sientan, la respeten y la amen" (La Vanguardia).

"Civilización es, exactamente, democracia, y democracia es exactamente diálogo. Todo aquello que sea impuesto, dictado, es barbarie y no debe prosperar (Salvador Espriu).

Creo que no debemos empequeñecer nuestras miras. Ensanchemos nuestro horizonte y demos ejemplo de liberalidad y democracia. Me parece más noble y conveniente.

Su afmo. S.S.
ANDRÉS RODRÍGUEZ

MES CULTURAL

Sarrià de Ter, Juliol del 1980.

M'agradaria puntualitzar algunes opinions de l'enquesta publicada en el número 5 d'aquesta revista, valorant el MES CULTURAL:

L'amic Guillem parla de personalisme alhora de planificar-ho; diu que hi haugueren temes massa profunds, actes molt seguits i poca propaganda.

Crec que desconeix (nombre de reunions de la Comissió de Cultura, que això vol dir amb els representants de les diverses associacions, que tinguérem per aquest fi. Portar una proposta més treballada penso que és diferent al personalisme. Pel que fa a la profundització dels temes, penso que hi entra molt la subjectivació. Ens hauria d'explicar quin fou massa profund perquè tots van ser molt acollits, entenedors i tocant molt directament a Sarrià. Per l'any vinent podrem incloure-hi una infinitat més de coses: Això és bonic....

Es actes van ser seguits. Però fou una decissió de tota la Comissió. (Explicàvem els arguments a l'escrit: "Abril de 1980: MES CULTURAL a Sarrià" del número 2 de POBLE).

D'haver-hi poca propaganda deuria ser algun dia que la il·luminació a altes hores no funcionés. Teníem paper per a donar i vendre; que per això la indústria bàsica d'aquest poble és d'aquest ram.

Una altra enquestada, Marta, aconsella més contacte entre les vocalies de cultura de les AA.VV. i el Consell: Sabem que sempre és poc i ens resta molt camí, però de moment tots els temes i reunions de cultura, que no són poques per cert, es fan entre tots: així funciona la Comissió.

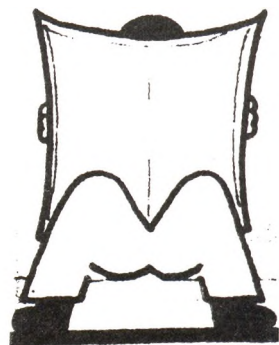
Francesc parla de les exposicions que no es facin a la biblioteca. Crec que ho vam explicar; pel fet de realització d'obres a l'antic lloc d'exposicions i al local de la Caixa vam adoptar aquesta mesura extraordinària. Va haver-hi acord amb tothom. Es pot entendre, no?

Bé, malgrat tot, les opinions, els anàlisi, les crítiques... volen dir que quelcom és viu.

Per a molts any:

QUIM RODRÍGUEZ i VIDAL

DE
EL
PO
BL
E

EL LOCAL DEL ESPLAI

Amics de Poble:

Llegeixo un retall del PUNT DIARI que parla de la inauguració del local "ESPLAI" pels vells de casa nostra.

Com que em sembla que la informació que ha donat el diari no s'acosta a la realitat del naixement d'aquest local, crec que tinc el deure d'aclarir uns quants punts.

1.— El local no ha estat iniciativa ni de la Caixa d'Estalvis ni del Consell Municipal. Ha estat obra de l'Associació de Veïns de Sarrià i més concretament ha estat el fruit del treball i la tossuderia d'en Miquel Resplandis.

2.— Malgrat semblava que tot han estat flors i violes, han calgut prop de quatre anys perquè aquesta idea es fes realitat; a en Miquel se li havia promès tot; des d'una casa tota nova fins a un gran local. Recordo que en Miquel va haver d'escriure una carta a la Caixa donant-li un ultimatum a partir del qual no es tindria més en compte el seu suport.

3.— Malgrat tots els projectes que la Caixa havia insinuat, l'actual local no deixa d'ésser una caixa de sabates, fins i tot alguns dels serveis dels quals s'en tenia de fer càrrec la Caixa se'n ha tingut de fer càrrec el Consell Municipal. La realitat del local ha quedat per sota del projecte inicial del mateix.

4.— No em sembla gens lògic que la Brigada Municipal hagi de fer els serveis

en el local de l'Esplai. Això no passa d'ésser una simple almoïna propagandística per a un poble que té tots els seus estalvis a la Caixa.

5.— La Caixa és una entitat privada i no un element institucional encara que la imatge que dona ho vulgui semblar.

Malgrat aquests aclariments que poden tenir un color pessimista hem de gaudir d'aquest local encara que tenim de començar a buscar un altre lloc més adient que no una caixa de sabates.

Que me'n dieu d'un Ateneu?

Al setembre les primeres gestions.

JOAN VILA

AGRAÏMENT A L'ASSUMPCIÓ

Com a membre responsable de la Junta de contribuents del Carrer Major (sector del nord) i Carrer Carrilet, anomenats conjuntament "y" m'agrada que per fi, a punt de finalitzar les obres d'urbanització dels esmentats carrers, algú es preocupi d'aquest sector, encara que suposo que a tots els seus veïns els hi hagués complagut més que quan es

van iniciar els primers passos per subministrar aigua i urbanitzar el Carrer Major fins l'encreuament amb el Carrer Carrilet se'ls hagués tingut en compte i no se'ls deixés sense el seu preuat subministre d'aigua i sense la corresponent urbanització dels seus carrers, és a dir, rebre el mateix tractament que a la resta de veïns del Carrer Major, és a dir, beneficiant-se de certes aportacions municipals especials i altres beneficis econòmics de les sobres d'altres obres passades, tenint en compte, a més, que des de feia molts anys la zona més afectada de Sarrià sense aigua i amb els pous contaminats era precisament el final del Carrer Major i això no va importar a ningú de l'Associació de Veïns, ni de l'Ajuntament, ni de la Junta de Contribuents del Carrer Major.

Malgrat que aquest article no és pensat amb l'ànim de fer prevaldre velles polèmiques al respecte, sí penso que la seva publicació és merescuda, i ho aprofito per agrair a tots els organismes: Ajuntament, Consell Municipal, l'actual Associació de veïns, etc. que una vegada descoberta la indiferència amb què vam ésser tractats els veïns d'aquest sector Nord de Sarrià, van fer possible que aquesta Junta de Contribuents pogués realitzar l'obra de la xarxa d'aigua i urbanització, i tanmateix confio quan aquest escrit surti a la llum pública, el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme hagi ja realitzat l'asfaltat dels dos carrers, ja que així ens ho ha promès.

JAUME PUEYO

BAR-RESTAURANT

CASA PILAR

Carrer Pont Major, 124 - GIRONA

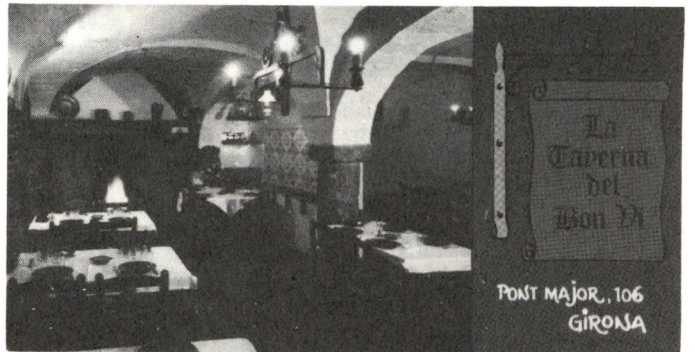
La Taverna del Bon Vi

Restaurant = Bar

* * *

PLATS TÍPICS DEL PAÍS

Pont Major, 114 - Telf. 21 36 84 - GIRONA

***MÉS A PROP DE VOSTÈ
I A MILLOR PREU...***

Alimentació Nadal

"CALA LLUCIETA"

...els ofereix les seves seccions

C/ MAJOR 111

TEL. 20 73 60

SARRIÀ DE TER - GIRONA

**"la Caixa"
Cada dia
més
a prop.**

**Més de 600
oficines unides
per teleprocés
al vostre servei.**

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

